

Ivan Vîrîpaev

O îmbrățișare insuportabil de lungă
Piesă

Fiule, vezi acolo, punctul acela albastru?
Du-te spre el.
(Fiului meu, Ghena)

Traducere de Raluca Rădulescu

București, 2017

Impuls.

CHARLIE: Acum eu te iau de mână și te duc la altar.

MONICA: Acum eu merg cu tine la altar.

CHARLIE: Acum preotul oficiază slujba de cununie și noi devenim soț și soție.

MONICA: Acum Bunul Dumnezeu ne binecuvântează cununia.

CHARLIE: Acum, prin puterea cu care a fost investit de Bunul Dumnezeu, preotul ne declară soț și soție.

MONICA: Acum, după petrecerea de nuntă, ne întoarcem acasă.

CHARLIE: Acum eu îți dau jos rochia de mireasă și intru în tine.

MONICA: Acum eu sunt a ta și mă las în voia plăcerii.

CHARLIE: Acum un spermatozoid se unește cu un ovul și apare încă un om.

MONICA: După o lună și jumătate, Monica se duce la spital să facă un avort.

CHARLIE: Charlie nu știe nimic despre asta, dar trăiește deja de ceva vreme cu gândul că în curând va deveni tată.

MONICA: Acum Monica se întinde pe masa ginecologică și își depărtează picioarele.

CHARLIE: Acum Charlie merge pur și simplu pe stradă, bucurându-se de ziua însorită de toamnă. Ultima zi de noiembrie.

MONICA: Acum doctorul scoate din Monica bucățele dintr-o ființă vie și apoi le aruncă într-un recipient pentru gunoi sanitar.

AMY: Și acum iat-o pe Amy.

CHARLIE: Acum Charlie se întâlnește pe stradă cu fosta lui prietenă Amy și se duc acasă la ea să vorbească despre cât de nașpa le merge la amândoi „în lumea asta căcăcioasă de plastic, în care nimeni nu simte nimic și pare că de data asta planeta chiar se duce pe copcă.”

MONICA: Acum Monica ajunge acasă și se prăbușește pe pat, sleită de puteri. Plânge în hohote, simțind că a făcut ceva cumplit. I se pare că a ucis un om, pentru că bucățelele de țesut viu aruncate de doctor în coșul de gunoi erau o formă de viață, o viață care a fost curmată pentru că Monica nu-și dorea să aibă un copil chiar acum.

Pauză.

MONICA: Acum Monica zace pe pat și plânge în hohote.

CHARLIE: Acum Charlie îi scoate chiloții lui Emi și se întinde peste ea.

AMY: Acum Charlie intră încet în Amy și Amy, închizând ochii, șoptește: scopul meu e să mă trezesc în rai, Charlie.

CHARLIE: Eu nu sunt Bunul Dumnezeu, Amy, sunt doar Charlie, șoptește Charlie.

AMY: Salut, Charlie, șoptește Amy, bine ai venit în lumea mea interioară cea mai adâncă, adâncă. Acum lui Amy i se pare că ea și Charlie ar fi trebuit să fie

împreună, dar viața asta căcăcioasă de plastic e construită în așa fel încât totul în jur e cu susul în jos.

MONICA: Acum Monica zace pe pat și plânge, încearcă să îi ceară ajutor lui Dumnezeu, dar tocmai în acest moment ale vieții ei, Monica înțelege mai clar ca niciodată că Dumnezeu nu există.

CHARLIE: Când Charlie se întoarce acasă, Monica doarme deja. Pe masa din bucătărie Charlie citește bilețelul lăsat de Monica: Charlie, l-am ucis pe bebelușul nostru. Să nu mă atingi. Charlie se duce în camera în care doarme Monica, se așază pe pat, se uită cum doarme Monica și plânge. – La ce pula mea îmi folosește mie viața asta? – se gândește Charlie. Greșeală după greșeală, și eu tot nimic n-am învățat, la ce pula mea îmi folosește mie toată lecția asta?

– La ce pula mea îți folosește ție toată lecția asta, Charlie?

Pauză.

AMY: Acum Amy stă întinsă pe pat în beznă totală. Simte că lumea din jurul ei e făcută dintr-un material foarte ieftin. Care e oare sensul vieții ăsteia fără valoare? – se gândește Amy, rulând cu degetele o biluță rotundă din sperma uscată a lui Charlie de pe burta ei. Bine, poate că, acum nu e momentul răspunsurilor la întrebări, acum, poate că, trebuie să facem o pauză și să așteptăm să treacă.

CHARLIE: Acum trebuie pur și simplu să așteptăm, se gândește Charlie. Se duce la bucătărie, ia din frigider o sticlă de vodcă *Absolut* și bea zdravăn. Acum trebuie să facem o pauză, pur și simplu să așteptăm să treacă.

Pauză.

MONICA: Acum Monica doarme și visează o imagine colorată cu un desen ciudat, de parcă o conștiință superioară necunoscută ar fi intrat în contact cu ea. Visează că o ființă din altă galaxie, a zburat special până la ea, ca să o învețe ceva.

– Cum te cheamă? – întreabă Monica.

– Nu îmi vei putea niciodată să rostești și să îți amintești numele meu adevărat, deci consideră că vorbești cu universul.

– Dar ești femeie? – întreabă Monica în somn.

– Acum da, răspunde o voce plăcută de femeie.

– Și poți să mă înveți ceva? Eu nu știu absolut nimic. Am 30 de ani și nu știu nimic, absolut nimic. Învață-mă. Te rog, învață-mă ceva, orice, cât puțin. Fie și cum să îmi iau viața în mâini și să încetez să mai fiu o bucată de polietilenă?

– Eu te pot învăța să fii vie, zice universul, și Monica se trezește plângând.

CHARLIE: Acum corpul beat al lui Charlie alunecă de pe scaun direct sub masa din bucătărie. Charlie e complet rupt de realitate.

MONICA: La două noaptea Monica se duce în bucătărie, acolo, pe podea, Charlie doarme ghemuit, iar lângă el zace o sticlă goală de vodcă. Monica se așază pe scaun și se uită la Charlie.

CHARLIE: Acum Charlie doarme și visează o stradă pustie. O stradă pe care nu e nimeni. Apoi pe strada asta apare un câine. Apoi pe strada asta apare un fel de șarpe și începe cel mai sângeros și mai real coșmar. Coșmarul e atât de puternic încât Charlie țipă și deschide ochii. Se uită la Monica, neînțelegând prea bine unde e și ce i se întâmplă.

MONICA: Ce mai faci? – îl întreabă Monica.

Pauză.

AMY: Acum e două noaptea, dar Amy nu doarme. Ea decide să-i trimită un sms lui Charlie. Fără să înțeleagă ea însăși de ce, scrie: Charlie, te iubesc. Apasă pe butonul „Trimiteți” și aproape în aceeași clipă, telefonul lui Charlie, care a rămas pe masa din bucătărie trosnește și începe să cânte, anunțând că a primit un sms.

MONICA: Telefonul lui Charlie e pe masă, iar Monica stă chiar lângă el, așa că, atunci când îl aude, cu un gest automat, Monica îl ia și citește sms-ul.

CHARLIE: Charlie își vine în fire, se uită la Monica, apoi își lasă capul în pământ și zice obosit, mă simt de căcat, Monica.

MONICA: Asta nu contează, Charlie, important e că Amy te iubește, zice Monica și pune telefonul lui Charlie pe masă.

Pauză.

AMY: Interesant, ce acțiuni trebuie să întreprindă omul pentru a se simți viu?

MONICA: Pentru a fi viu trebuie să se ridice și să iasă din bucătărie, răsună vocea ființei din altă galaxie în capul Monicăi. Și Monica iese. Pentru a fi viu trebuie să-și să se adune și să iasă din casă. Și Monica iese. Pentru a fi viu trebuie să meargă în parc și să se așeze pe iarbă. Și Monica se duce în parc, dar noaptea parcul e închis, și atunci Monica se duce în stația de autobuz din apropierea parcului, se așază pe banca de acolo, închide ochii și încearcă să fie vie.

CHARLIE: Iar Charlie se duce în dormitor, se bagă în pat, se face ghem și adoarme. În somn se întâlnește din nou cu câinele și apoi este din nou copleșit de o realitate incredibil de crudă, după care urmează și toată porcăria aia împuțită cu șerpi și hălci de carne plină de sânge.

AMY: Amy se hotărăște să nu facă anumite acțiuni pentru a se simți vie. Ea zace pe pat complet goală și se masturbează, imaginându-și cum Charlie își bagă membrul în partea ei dorsală.

CHARLIE: Acum Charlie doarme și visează că un șarpe plin de sânge se târăște pe perna lui albă.

MONICA: Acum Monica stă în stația de autobuz și învață să fie cu adevărat vie. Pentru a fi viu, trebuie să treci prin iad, zice blând vocea feminină din altă galaxie în capul Monicăi. Și deodată, începe să ningă. Iarna asta de căcat, se gândește Monica.

– Monica, privește în jur, zice universul, uită-te ce frumos e în jurul tău! Stația de autobuz, ora cinci dimineata, ninge. Prima zăpadă din toamna asta!

– Lua-ar dracu' pe nenorocita asta de iarnă s-o ia, se gândește Monica și se ridică să plece.

AMY:

– Va trebui să treci prin iad, se aude pe neașteptate o voce necunoscută în capul lui Amy și în secunda următoare Amy și ajunge la orgasm.

MONICA: Îmi e atât de rău după acest avort. Tot corpul mi se frânge de durere. Ar trebui să stau întinsă în pat, iar eu stau aici, pe frigul ăsta, în nenorocita asta de stație și în plus mai e și zăpada asta de căcat. Se pare că trebuia să trec prin tot iadul ăsta ca să mă simt vie.

AMY: Chiar va trebui să trec iad? – se gândește Amy, înainte să adoarmă. Un „H” roșu de neon sclipește pentru o clipă în conștiința ei și-apoi dispare.

CHARLIE: Charlie deschide ochii și înțelege că șarpele plin de sânge de pe pernă era în vis. Dar, totuși, perna albă pe care doarme Charlie e plină de sânge, de ce? Și acum Charlie își dă seama că îi curge sânge din nas. Tensiunea, își spune Charlie în sinea lui, nenorocita aia de tensiune, din toate părțile, și din afară și dinăuntru.

MONICA: Acum Monica se întoarce acasă, își scoate botinele și geaca, dar deja nu mai are putere să-și scoată și rochia. Se duce la duș cu rochia pe ea, se așază direct pe gresie, sub jetul de apă caldă. Îi este insuportabil de greu. Și nu se simte absolut deloc vie. Acum e în iad și trebuie să treacă prin tot acest iad.

AMY: Și acum apare Kristof.

Pauză.

KRISTOF: Și acum iată-l pe Kristof.

AMY: Acum Kristof cumpără un bilet de avion de la Berlin la New-York.

KRISTOF: Acum Kristof e la aeroport și face check-in-ul, trebuie să își dea bagajul la cală.

AMY: Acum Kristof se urcă în avion și își caută locul.

KRISTOF: Acum Kristof doarme pe scaunul său de la fereastră, punându-și sub cap un pled albastru.

AMY: Acum coboară pe aeroportul John F. Kennedy și se duce cu trenul în City.

KRISTOF: Acum Kristof intră într-un restaurant vegan din Brooklyn. A citit despre acest restaurant pe internet și visa demult să ajungă aici.

AMY: Este unul dintre cele mai bune restaurante vegane din New York.

KRISTOF: Kristof s-a născut și a crescut în Cehia. De câțiva ani trăiește la Berlin. Până la 35 de ani a fost deja în multe locuri, dar iată că la New York este pentru prima dată, și asta era un vis vechi de-al lui, să viziteze New York-ul.

AMY: E într-adevăr unul dintre cele mai bune restaurante vegane din New York.

KRISTOF: Acum Kristof se bucură de mâncare într-unul dintre cele mai bune restaurante vegane din New York. Kristof e vegan. Nu mănâncă deloc carne, pește și lactate. Când ajunge într-un oraș nou, Kristof caută întotdeauna cel mai bun restaurant vegan ca să compare gustul cu cel din restaurantele la care a mai fost. Și din acest motiv, acum Kristof se află în restaurantul care e incomparabil mai bun decât toate cele de până acum. Chiar i se pare că e cel mai bun restaurant vegan dintre toate în care a mâncat până acum.

AMY: E cel mai bun restaurant vegan, Kristof, ai făcut bine că ai venit aici.

KRISTOF: Acum Amy intră în restaurantul vegan să bea un suc de sfeclă și să mănânce un ștrudel de mere: fără drojdie, fără zahăr și cu un glob de înghețată din lapte de soia.

AMY: Și iată că ea îl remarcă pe Kristof.

KRISTOF: Așa are loc această întâlnire.

AMY: Pur și simplu se remarcă unul pe celălalt.

KRISTOF: Și instantaneu simt o atracție reciprocă.

AMY: Salut, zice Amy, de parcă se cunoșteau demult.

KRISTOF: Salut, răspunde Kristof, puțin mirat de această cunoștință intempestivă.

AMY: Ce mai faci? – îl întreabă Amy și se așază, fără să fie invitată, la masa lui.

KRISTOF: Încântat de cunoștință, eu sunt Kristof, răspunde zâmbind Kristof.

AMY: Pe mine mă cheamă Amy, cred că trebuia să vin în acest restaurant ca să mă întâlnesc cu tine. Ok?

KRISTOF: Dacă înțeleg eu bine, tu crezi că noi doi trebuia să venim în acest restaurant ca să ne întâlnim? Ok?

AMY: Se pare că da.

KRISTOF: Eu sunt din Cehia, din Praga. Sunt pentru prima oară la New York. Normal c-am auzit și eu că aici toată lumea e așa neobișnuită ca tine, fiindcă e New York și așa mai departe, și până la un punct eram pregătit, dar totuși, una e să auzi despre ceva, dar să trăiești în realitate, fără îndoială, e fascinant. Se pare că aici chiar se întâmplă în realitate tot ce se povestește prin filme și pe diverse forumuri. Aici sunt cele mai bune restaurante vegane și cei mai mișto oameni din lume. Bine ai venit în New York City, Kristof. Cred că am ajuns chiar în cel mai potrivit moment. Toamna târzie e un anotimp perfect pentru a veni pentru prima dată la New York.

AMY: Acum Kristof și Amy stau în restaurant și discută ca niște vechi prieteni.

KRISTOF: Ești demult vegană, Amy?

AMY: Ce vegană, în pula mea, nu-s vegană, îmi place să mănânc în restaurantul ăsta.

KRISTOF: Am înțeles. În schimb, eu sunt deja de trei ani vegan. Nu mănânc niciun fel de aliment de origine animală.

AMY: Și ce, te-a apucat așa, din senin?

KRISTOF: După ce a murit tata de cancer. A fost bolnav foarte multă vreme, a avut cei mai buni doctori, și unul dintre ei îi spuneam tot timpul că una dintre cauzele cancerului sunt proteinele animale și în general, grăsimile animale. Era un doctor foarte bun, un adevărat om de știință, profesor și toate cele. Și chiar înainte să moară, tata m-a chemat la el și mi-a spus foarte serios: Kristof, doctorul mi-a zis că voi muri fiindcă am mâncat foarte multe proteine animale și ca urmare vreau să îți spun, ție, fiule..., mănâncă tot ce vrei, pentru că oamenii nu mor chiar din cauza asta.

*Kristof izbucnește în hohote de râs.
Amy se uită la Kristof și începe și ea să râdă.
Râd amândoi în hohote.*

CHARLIE: Acum Charlie intră în baie, acolo, pe podeaua cabinei de duș, zace Monica. Peste ea curge apă. Charlie o atinge pe Monica, dar ea nu reacționează. Charlie o ia pe Monica în brațe și o duce în dormitor.

MONICA: De ce nu simt niciun fel de viață în mine? Pentru că ai pierdut, contactul, îi răspunde universul cu o voce frumoasă de femeie. În interiorul tău e viață, altfel nu ai fi vie, dar tu nu simți contactul cu această viață. Tu nu te simți în contact cu sursa. Sursa a tot și toate. Dar ce este sursa a tot și toate? – întreabă Monica, fiind inconștientă în timp ce Charlie o duce în dormitor. Sursa a tot și toate este impulsul, răspunde universul. Ideea e să găsești contactul cu sursa și să trăiești o viață împlinită, spune foarte convinsă vocea feminină, așa cum fac copacii, plantele, animalele și chiar pietrele. De ce nu fac și oamenii la fel? – întreabă Monica, în timp ce Charlie îi așază corpul ud și moale pe pat. Pentru că universul v-a pregătit pe voi, oamenii, pentru ceva mult mai mare, răspunde vocea. Pentru ce? – întreabă din nou Monica. Pentru ca într-o bună zi să puteți trece prin iad, zice universul. Și cu Dumnezeu cum rămâne? – o întrerupe Monica. Cu Dumnezeu? – repetă întrebarea vocea feminină. Păi, da. Există oare Dumnezeu? – întreabă Monica în timp ce Charlie îi descheie nasturii de la rochia udă. Dumnezeu e ceva foarte, foarte simplu, zice universul, toată lumea crede că Dumnezeu e ceva complicat, dar dimpotrivă, e ceva foarte, foarte simplu. Dumnezeu e atât de simplu, încât vouă, oamenilor, vă e greu să credeți. Nu cred așa ceva, zice Monica în timp ce Charlie îi scoate rochia de pe ea.

- Trebuie să treci prin iad ca să simți asta.
- Eu și-așa sunt în iad.
- Trebuie să traversezi iadul ăsta.

CHARLIE: Și acum Charlie o întoarce pe Monica pe spate ca să scoată de sub ea rochia udă, pe care tocmai i-a dat-o jos, și brusc observă că din ea curge sânge. Un șuvoi de sânge se revarsă din perineul ei.

MONICA: Acum pierd sânge. În urmă cu douăzeci și patru de ore am făcut un avort, trebuia să mă odihnesc, în schimb, eu m-am îndreptat spre un adevărat iad, și iată că acum sângerez, și mi se pare că de data asta chiar o să mă ia dracu'. CHARLIE: Acum Charlie sună la spital, nu se descurcă singur. Aici e nevoie de ajutor medical calificat.

KRISTOF: Apartamentul lui Amy. Acum Kristof și Amy stau pe jos, în camera lui Amy, fumează marihuana, ascultă muzică, plutind pe corăbiile lor interioare și apropiindu-se tot mai mult unul de celălalt.

AMY: Damien Rice, a trecut atâta vreme de când ascultam muzica asta, atunci când abia ajunsese la New York, acum treisprezece ani, și uite că acum, așa deodată, m-am hotărât să o ascult din nou. O, Doamne! Damien Rice n-a îmbătrânit absolut deloc. E așa de sexy și îți pătrunde așa de excitant în suflet. Și corabia interioară a lui Amy abordează corabia interioară a lui Kristof.

KRISTOF: Până azi eu n-am putut să înghit genul ăsta de muzică, iar acum mi se pare că în ea e ceva. Damien Rice e o bucățică de zahăr care ți se topește pe limbă, e excesiv de dulce, dar după ce o înghiți mai vrei. Și corabia interioară a lui Kristof aruncă parâmele țesute din cânepă, la bordul corabiei interioare a lui Amy, corăbiile lor amarează una lângă cealaltă. Kristof și Amy se trezesc în pat. În același pat în care cu numai douăsprezece ore înainte ea era cu Charlie. Și unde în urmă cu opt ore ea s-a masturbat imaginându-și cum membrul lui Charlie intră în orificiul ei posterior.

AMY: Și acum ea începe tocmai cu asta, ia cu mâna dreaptă penisul lui Kristof și și-l bagă între fese.

KRISTOF: Kristof deja nu se mai miră de nimic, doar e New York City.

Pauză.

MONICA: Vocea asta feminină din interiorul meu nu e niciun univers. E vocea fetei pe care au scos-o din mine acum douăzeci și patru de ore și au aruncat-o la gunoi. Ar fi fost o femeie cu o voce frumoasă și poate cu părul lung. Bucățelele alea de țesut aruncate la gunoi ar fi putut ajunge o femeie împlinită, ar fi trebuit să o botezăm Gloria sau Carolina sau Julia. Iar acum din burta mea curg râuri de sânge, așa plânge Julia. Sunt lacrimile ei. Sunt șiroaiele de lacrimi ale nenăscutei Gloria, care curg din mine ca un râu de sânge.

CHARLIE: Acum Charlie îi povestește medicului de pe salvare despre avort. N-am știut că s-a hotărât să facă așa ceva, explică Charlie, n-aș fi lăsat-o. Asta nu e treaba mea, zice doctorul, trebuie să vă duceți soția la spital. Aici nu pot s-o tratez. Dar hemoragia i-o opriți? – întreabă Charlie.

MONICA: Nu e sânge, Charlie, sunt lacrimile fiicei tale nenăscute, se gândește Monica și în aceeași secundă gândul ei se blochează pe o imagine colorată cu un desen bizar.

CHARLIE: Acum Charlie și doctorul o duc pe Monica la spital.

MONICA: Monica a venit acum opt ani la New York, din Polonia. S-a născut la Wrocław, un oraș vechi foarte frumos. Monica vrea să se simtă vie, dar se pare că s-a înțepenit foarte tare în acest iad lipicios, asemenea unui vis nesfârșit.

KRISTOF: Acum Kristof are orgasm în același timp cu Amy, ceea ce îl ridică în proprii săi ochi.

AMY: Acum Amy are orgasm în același timp cu Kristof, dar și cu Charlie era la fel, pur și simplu pentru că ea poate să aibă orgasm atunci când vrea ea. Dar Kristof oricum e mai bun pentru ea decât Charlie, pentru că Charlie s-a născut și a crescut la New York, el știe totul despre lumea asta căcăcioasă de plastic care nu face nici doi bani, iar Kristof, ca și Amy, e din altă lume și lui totul i se pare o aventură magică și fermecătoare, dar poate că dacă va lua niște droguri ușoare bune și își va găsi un job ca lumea, atunci poate că nu va afla niciodată că această lume magică, în realitate nu e decât o pungă de plastic aruncată de Bunul Dumnezeu la pubela de gunoi.

Pauză.

CHARLIE: Acum Monica este dusă de-a lungul coridorului îngust al spitalului, iar Charlie merge să semneze niște documente. Îi e atât de rău încât nici nu poate să povestească nimănui despre toate astea. Dar nici nu ar avea cui să povestească. Charlie s-a născut și a crescut la New York, sigur că are prieteni cu care poate să bea sau să stea la povești, dar așa, cunoștințe cu care să poată discuta despre viața lui reală, nu are. Cu părinții, Charlie nu mai are demult o relație adevărată, iar cu Monica, nici până în ziua de azi nu a stabilit contactul firesc.

MONICA: Pentru că Monica e întotdeauna undeva foarte departe.

CHARLIE: Monica e întotdeauna, fără excepție, undeva departe, iar Charlie e doar un bărbat normal. Un bărbat normal, care nu are niciun fel, dar absolut niciun fel de orizonturi sufletești.

Pauză.

AMY: Ascultă, Kristof, dacă nu ai unde să stai, poți să rămâi o vreme la mine. Și... Și dacă nu vrei să dormi noapte de noapte în pat cu mine, atunci îți cumpărăm o saltea și îți facem un pat pe jos.

KRISTOF: Știi, eu cred cu vreau să dorm în același pat cu tine noapte de noapte.

AMY: Asta înseamnă că îți place de mine?

KRISTOF: Îmi place foarte mult de tine. Eu, de fapt, sunt șocat de tot ce mi se întâmplă. Numai ce am ajuns la New York și imediat am nimerit în cel mai bun restaurant vegan și acolo am întâlnit-o pe cea mai bună fată din viața mea.

AMY: Văd că îți plac delicatesele, da?

KRISTOF: Îmi plac foarte mult.

AMY: Probabil că îți place foarte tare și desertul, nu-i așa?

KRISTOF: Îmi place foarte tare desertul.

AMY: Bine, atunci îți voi face o felație new-york-eză de mare clasă. Ești pregătit?

KRISTOF: S-ar zice că te-am găsit bine, Amy, zice Kristof zâmbind ușor.

AMY: Și Amy își bagă în gură penisul lui Kristof, cât de adânc poate. Cât de adânc se poate.

KRISTOF: Așa, cât de adânc se poate.

Scurtă pauză.

CHARLIE: Acum Charlie se întoarce acasă de la spital. Traversează parcul. Charlie se oprește și se așază pe o bancă. E bine că s-a gândit să își pună pe el geaca și căciula, fiindcă acum ninge.

MONICA:

– Acum vei simți ceva foarte neobișnuit, să nu te sperii.

– Ce e?

– E impulsul.

– Doamne, ce-i asta?

– E impulsul. Nu te speria, e natural. Așa a apărut universul. A fost un impuls. Într-o bună zi. Și a început mișcarea.

– Doamne, e ca un orgasm!

– Nu, e impulsul.

– Dar e atât de plăcut!

– E motivul pentru care totul se mișcă. E motivul pentru care tu exiști, pentru care există viața, pentru care există orgasmul, pentru care tu trăiești. Este impulsul.

– Doamne, e atât de ciudat! E cea mai ciudată senzație pe care am trăit-o în viața mea.

– Acum ai simțit impulsul. Fiecare mișcare, toate gândurile tale, toate acțiunile tale se nasc din acest impuls.

– Mi se pare că acum a avut loc cel mai important eveniment din viața mea.

– Impulsul este un eveniment important în univers.

– Doamne, e așa de ciudat, așa de neobișnuit! Mă simt cu adevărat vie. Și totul în jurul meu e foarte viu. Simt viața. Trăiesc.

– Acesta este impulsul.

Acum Monica și-a pierdut cunoștința, e în spital. De mâinile ei sunt lipite fire ale unor senzori speciali care îi monitorizează pulsul, tensiunea și multe altele. Prin vena ei intră medicamentele care se răspândesc în tot corpul. Monica nu și-a recăpătat cunoștința. Ea trebuie să se întoarcă de acolo, de unde e acum.

CHARLIE: Acum Charlie stă pe o bancă în parc. Ninge. Futu-i mama ei de zăpadă, se gândește Charlie, în pula mea, de ce fac toate greșelile astea, dacă oricum nu învăț nimic din ele? Am treizeci și cinci de ani, și nici măcar eu nu înțeleg care e sensul vieții mele? Acum stau aici, în parcul ăsta de căcat, mă uit la toți oamenii ăștia care aleargă cu căștile în urechi și mă gândesc că viața asta e de-a dreptul un căcat de necrezut. Ninge. De ce?

– Pentru că se scutură norii.

– Ce?

– Ninge pentru că se scutură norii. Zăpada cade din nori, chiar e posibil să nu știi asta?

– S-ar zice că știu.

– Ninge pentru că în clipa asta, deasupra capului tău se scutură norii. Înțelegi ce zic?

– Nu.

– Păi ce e aici de neînțeles?

– Nu înțeleg cine vorbește?

– Vorbește universul.

– Nu înțeleg, cine?

– Sunt o ființă vie dintr-o galaxie foarte îndepărtată, am apărut în interiorul tău ca să te ajut să fii viu.

– Încetează, știu că e o pulă și niște halucinații de căcat, dar eu vreau să ies din căcatul ăsta.

– Eu sunt aici ca să te ajut.

– Vezi să nu, iar eu voi continua discuția cu un papițoi din interiorul meu. Nu, nu! N-o să-mi pierd mințile. Nu, nu, nu.

Pauză.

– Ninge. E foarte frumos.

– Ce e foarte frumos în asta?

– Zăpada. Cum cade. Încet, fiecare fulg își ocupă propriul lui loc bine determinat.

– Ascultă, eu mă uit acum la ninsoarea asta și mă gândesc că nu e decât o futută de zăpadă rece, și ce poate fi frumos în asta?

– Nu știi ce e frumos?

– Nu știu.

– Dar ai putea să afli, dacă ai vrea.

– Ce să afli?

– Despre ce înseamnă viață adevărată.

– Știu ce e aia viață. Viața e un căcat futut de care n-are nimeni nevoie.

– Poate că ai vrea să afli un pic mai mult despre asta?

– Un pic mai mult?

– Păi, chiar și un pic mai mult, ceva despre viața asta care e „un căcat futut de care nu are nimeni nevoie”. Ai vrea să afli despre viață un pic mai mult decât atât?

– Mi se pare c-o iau razna. Parcă aș vorbi cu mine însumi? Mi se pare că e timpul să mă duc la doctor.

– Eu sunt doctorul tău.

– Cine ești?

– Eu sunt aici ca să fac din tine un om viu.

Și atunci Charlie sare în picioare și o rupe la fugă. Acum Charlie aleargă.

AMY: Acum Kristof termină în gura lui Amy și ea înghite toată sperma. Se pare că am permis o greșeală, se gândește Amy, și din acest punct, în viața mea, poate să înceapă iadul ăla prin care va trebui să trec.

KRISTOF: În seara aceleiași zile, Kristof i-a cerut din nou lui Amy s-o facă.

Pauză.

CHARLIE: Acum Charlie aleargă. Aleargă prin parc. Aleargă pe stradă. Aleargă de-a lungul zidurilor roșii de cărămidă. Aleargă în sus pe treptele de piatră. Aleargă în jos pe treptele de piatră. Aleargă până la clădirea în care locuiește, până la apartamentul său de la etajul trei. Și apoi se întinde pe jos, chiar pe hol și zace acolo cu ochii închiși, iar „fututa de zăpadă” continuă să cadă direct în capul lui.

MONICA: Acum Monica se întoarce acasă cu un taxi. Își scoate telefonul și îl sună pe Charlie. Hey. Sunt într-un taxi. Mă aștepți jos, n-am bani să plătesc?

CHARLIE: Acum Charlie se ridică încet în picioare, iese din apartament și se duce la lift.

AMY: Dimineață, abia trezit, Kristof i-a cerut din nou lui Amy să și-o tragă.

KRISTOF: Mai întâi Amy și-a băgat membrul lui Kristof între buci, apoi i-a făcut o felație, apoi s-au spălat pe dinți și s-au dus la restaurantul vegan.

AMY: Cândva lui Amy îi spuneau Biljana, pentru că ea s-a născut în capitala Iugoslaviei, la Belgrad și era sârboaică. Biljana a crescut într-o familie ortodoxă, tatăl ei era cap mafirot respectat, iar mama era casnică, bineînțeles că erau oameni religioși, așa că alături de alte valori creștin-ortodoxe, Biljanei i s-a insuflat idea că pentru fericire trebuie neapărat să suferi și că numai suferințele te purifică și sensul vieții constă în a trece prin suferințele acestei lumi și a ajunge în rai. Dar când în țara lor a început războiul și americanii au început să bombardeze Belgradul, tatăl Biljanei a hotărât imediat că trebuie să plece. El a reușit să își ducă familia în Germania și, odată ajunși acolo, au cumpărat un mic apartament în Berlin. Așa se face că au fugit dintr-o lume și s-au trezit în cu totul alta. După un timp, când Biljana a împlinit treisprezece ani, tatăl ei s-a îmbolnăvit de cancer și a murit în câteva luni, iar când Biljana a împlinit optsprezece ani s-a îmbolnăvit de cancer și mama ei și a părăsit și ea destul de repede această lume. La Berlin oamenii mor de cancer, s-a gândit

Biljana, a vândut apartamentul părinților ei și a plecat la New York. Acum numele ei este Amy, și această Amy se ocupă cu niște treburi dubioase, vinde ceva, negociază ceva cu cineva, convinge pe cineva de altceva, cu unul face sex, pe altul îl escrochează și în concluzie, cu banii câștigați plătește chiria unui apartament în Brooklyn. Neavând în viață aproape nicio plăcere, Amy este totuși convinsă că zboară cu cea mai mare viteză spre rai. Ce-i drept, cu cât se apropie mai mult de acest rai, cu atât mai des lui Amy îi trece prin cap gândul neplăcut legat de faptul că va trebui să treacă prin iad.

KRISTOF: N-ai putea să îmi povestești despre toată viața ta? – a întrebat pe neașteptate Kristof.

AMY: Scopul meu e să ajung în rai.

KRISTOF: La ce te referi?

AMY: Raiul e atunci când absolut tot timpul îți e al dracului de bine.

KRISTOF: Dar e oare posibil așa ceva?

AMY: După ce mori, firește.

KRISTOF: Și ce dovezi ai?

AMY: Dovezi că ce?

KRISTOF: Că există ceva după moarte.

AMY: Dar cine are nevoie dovezi?

KRISTOF: Păi, atunci cum să crezi în ceva fără dovezi?

AMY: Mie personal nu îmi mai trebuie demult niciun fel de dovezi.

KRISTOF: Pot să te întreb câți ani ai?

AMY: M-ai întrebat deja. Treizeci și doi. Dar tu?

KRISTOF: Treizeci și cinci.

AMY: Ți place cum ți-o sug?

KRISTOF: Foarte.

AMY: Iată dovada mea.

KRISTOF: Cum adică?

AMY: Eu pot să fiu cum vreau. Eu pot să fiu cine vreau. Eu pot să fiu, pentru tine și pentru altul. Pot fi rea, pot fi bună. Pot fi fericită sau nu. Pot să mă supăr, pot să mă bucur. Am o mie de nume. Nu știu cine sunt de fapt. Nu am nicio atitudine, nicio ideologie sau concepție despre lume și viață. Eu nu iubesc pe nimeni și îi iubesc pe toți. Pot să fac tot ce vreau eu, pot să mă culc cu cine vreau eu, pot să i-o sug cui vreau eu, pot să am orgasm când vreau eu. Pot să mănânc ce vreau eu. Pot să fiu vegetariană, dar pot să mănânc și carne de porc, mi-e egal. Pot să spun că sunt creștin-ortodoxă, dar pot să fiu și atee sau să împărtășesc ideile islamului fundamentalist. Nu am o atitudine, nu am religie, nu am preferințe. Nu am principii. Nu am niciun fel de interese. Nu am niciun fel de scopuri în viață, cu excepția unuia singur. Pur și simplu știu că într-o zi, voi pune capăt la toate astea în mod conștient. Îmi voi încheia socotelile cu viața asta. Eu singură, din propria voință, voi termina cu viața asta, al cărei sens oricum nu l-am înțeles. Și-i voi face eu singură. Și știu că în acest caz va trebui să trec prin iad. Voi traversa iadul, și voi ajunge acolo unde absolut întodeauna îți e al dracului de bine.

KRISTOF: O să te sinucizi?

AMY: Și de ce n-aș face-o? Doar e viața mea și pot să dispun de ea cum vreau.

KRISTOF: Și tu chiar crezi că o să poți să te sinucizi.

AMY: Cu siguranță, mâine dimineață.

KRISTOF: Ești complet țicnită. Deși, nu cred că vorbești serios.

AMY: Da, mai mult ca sigur, mâine dimineață. La cinci dimineața, așa că să nu te sperii, când o să te trezești. Eu o să fiu în cadă.

KRISTOF: Ești complet țicnită. Dar mă voi ocupa de tine și totul va fi bine. Deja ai mâncat? Kristof abia aștepta să facă din nou sex, iar Amy nici măcar nu apucase să-și comande ștrudelul ei preferat de zmeură cu un glob de înghețată din lapte de soia?

AMY: Vrei să plecăm?

KRISTOF: Da, vreau acasă.

AMY: Dar la Muzeul Metropolitan de Artă nu vrei? E un muzeu foarte, foarte bun.

KRISTOF: Dacă e să fiu cinstit, m-aș băga un pic în pat. Iar după-amiază mergem și la muzeu.

AMY: Eu cred că tu vrei să ți-o sug iar, nu?

KRISTOF: Drept să spun, da.

AMY: Îți plac cam tare dulciurile, Kristof.

KRISTOF: Dar ție?

AMY: Mie îmi place să le fac plăcere oamenilor. Să mergem.

Pauză.

CHALIE: Acum Charlie și Monica stau unul în fața celuilalt la masa din bucătărie. Monica bea ceai și mănâncă un sandvici cu brânză. Charlie fumează o țigară. De ce nu mi-ai spus că vrei să faci avort?

MONICA: Ție nu-ți trebuie copil, Charlie. N-am vrut să te implic în uciderea unui om. Acum nici tu nu ești vinovat, nici copilul nu e.

CHARLIE: De ce crezi că mie nu-mi trebuie copil?

MONICA: Încetează, Charlie.

CHARLIE: Eu n-am zis niciodată cu nu vreau un copil.

MONICA: Dar nici n-ai zis că vrei.

CHARLIE: Dar ai fi putut să-mi spui și am fi hotărât împreună ce să facem.

MONICA: Oprește-te, Charlie, sunt obosită.

CHARLIE: Tu știi ce e iubirea, Monica?

MONICA: Dar tu știi ce e impulsul, Charlie?

CHARLIE: Nu pot să trăiesc cu tine, iartă-mă.

MONICA: Mâine o să plec, Charlie.

CHARLIE: Unde?

MONICA: La Berlin.

CHARLIE: Unde?!

MONICA: Cred că n-o să ai nimic împotriva dacă o să iau banii părinților mei din contul nostru comun?

CHARLIE: La Berlin? Ce dracu' să faci acolo?

MONICA: Păi, se zice că Berlinul e la fel ca New York-ul, numai că acolo e mult mai ieftin.

CHARLIE: Bine, dacă ai nevoie să iei o gură de aer, întinde-o. Dar aş vrea să ne despărţim oficial, așa că nu sta prea mult acolo.

MONICA: Crezi că vei putea să te mai căsătoreşti încă o dată?

CHARLIE: Asta nu te priveşte pe tine.

MONICA: Eşti un monstru, Charlie.

CHARLIE: Iar tu eşti o căţea. Şi Charlie se ridică şi iese din încăpere. Monica îşi lasă capul pe masă şi plânge. Charlie se duce în dormitor şi se prăbuşeşte pe pat cu capul în jos. Ar vrea să iasă din casă, dar nu are unde se duce, afară ninge, iar prietenii nu are.

MONICA: Nu mai e nicio speranţă, chiar nici una pentru a putea să trăim în continuare împreună. Eu nu vreau să trec prin iadul ăsta, îşi dă seama Monica, şi atunci, pentru prima dată în viaţa ei, simte o dorinţă reală de a se droga. Monica se ridică şi iese din casă. În geantă are portofelul cu cardul, în cont are cincisprezece mii de dolari, un cadou de la părinţii ei cei bogaţi din Polonia. Acum Monica merge pe stradă şi poate să îşi permită destul de multe.

CHARLIE: Charlie zace pe pat cu faţa în jos, şi deodată, sare în picioare, se pare, că pentru prima dată în viaţa lui, Charlie are un plan...

Pauză.

AMY: Mai întâi i-a supt-o, apoi s-au dus la Muzeul Metropolitan, apoi au luat cina la restaurant, prima dată în cele două zile când nu a fost unul vegan. Au băut o sticlă de vin, s-au întors acasă pe la unşpe jumate, s-au dezbrăcat, s-au aşezat pe podea, au fumat marihuana, au pus muzică. Nu crezi că am ascultat destul muzica lui Damien Rice ăsta? – a întrebat Kristof.

AMY: Azi e ultima dată, a răspuns Amy, şi şi-a aprins un joint.

CHARLIE: Acum Charlie scotoceşte în dulapul cu lucrurile Monicăi, găseşte duplicatul cardului ei bancar. Monica are două carduri, pentru cazul în care pierde unul, ceea ce s-a întâmplat deja şi nu o singură dată. Charlie ia cardul şi iese din casă. Are notate în telefon toate pinurile cardurilor bancare pe care le folosesc şi el şi Monica.

MONICA: Acum Monica îşi sună un amic polonez pe care îl cheamă Wojtek. El locuieşte deja de câţiva ani la New York, este barman şi ştie de unde se poate face rost de diverse substanţe, adică unele şi „foarte interzise de lege”.

KRISTOF: Acum Amy îşi bagă în gură penisul lui Kristof cât de adânc poate ea.

CHARLIE: Acum Charlie ajunge la bancomat, introduce cardul şi începe să scoată banii Monicăi, maximum cât se poate scoate într-o zi.

MONICA: Acum Monica primeşte sms după sms, i se comunică faptul că se scot bani din contul ei, deja două mii, iar acum deja trei mii de dolari.

AMY: Acum Amy înhite toată sperma, până la ultima picătură, străduindu-se să îi ofere lui Kristof maximul de plăcere.

CHARLIE: Acum Charlie scoate bani de la bancomat, în buzunar îi sună telefonul, e Monica, dar Charlie nu-i răspunde, el vrea să scoată toți banii pe care i-i permite limita de credit.

MONICA: Acum Monica îl sună pe Charlie, dar el nu răspunde. Atunci Monica aleargă la cel mai apropiat bancomat, introduce cardul și bancomatul îi dă o chitanță pe care scrie că „limita de credit disponibilă a fost depășită”. Monica citește sms-urile pe care i le trimite banca, au fost retrași cinci mii de dolari, e limita maximă. În cont au rămas încă 10 mii, dar nu vor putea fi scoși decât mâine. Monica își dă seama că al doilea card este la Charlie și că cel mai probabil, mâine va continua să o fure. Ce-i de făcut?

CHARLIE: Acum Charlie se duce la aeroport. Are pe iPhone-ul lui o aplicație în care caută cele mai apropiate zboruri spre Berlin.

MONICA: Acum Monica sună la bancă și își blochează cardul. Cardul este blocat, dar Monica are la ea numai 300 de dolari, care nu îi ajung pentru un bilet de avion la Berlin. În schimb banii îi ajung să plece într-o altă călătorie mai interesantă. Și Monica își dă întâlnire cu amicul ei barman, Wojtek.

CHARLIE: Acum Charlie e la aeroportul J.F. Kennedy, își cumpără un bilet pentru Berlin. Nu prea își dă seama ce face, dar Charlie știe un lucru, trebuie să zboare la Berlin.

MONICA: Acum Monica pune seringă deoparte, se întinde pe jos și închide ochii. Prin venele ei curge o plăcere caldă dusă la extrem.

CHARLIE: Acum Charlie stă într-o cafenea, în zona de așteptare și bea bere.

AMY: Acum Amy s-a închis în baie și scotocește în dulăpiorul suspendat. Amy scoate un flaconaș de plastic cu medicamente, își varsă pastilele în palmă, sunt destul de multe, un pumn întreg. Un pumn de pastile de un verde intens.

MONICA: Acum Monica plonjează într-o zeamă caldă și lipicioasă, mâinile, picioarele și tot corpul își pierd brusc greutatea.

AMY: Acum Amy iese din baie și se duce la bucătărie, ia telefonul mobil, scrie un sms, dar nu îl trimite imediat, ci setează ora la care sms-ul trebuie să ajungă la destinatar. Acest sms va fi trimis automat peste două ore.

MONICA: Doamne, te rog – stop.

KRISTOF: Acum Amy și Kristof zac în pat. Kristof își bagă penisul în posteriorul lui Amy. Amy deschide ochii. Salut, zice Amy cu o voce ciudată. Salut, zice Kristof neînțelegând nimic și gândindu-se evident, că la New York, se obișnuiește să spui „salut” când ți se bagă o pulă-n cur.

MONICA: Voi putea oare să ies din această zeamă caldă? – se gândește Monica, și în acel moment își pierde definitiv capacitatea de a gândi. Acum ea se disipează ușor și fără întoarcere în zeama de heroină caldă, lipicioasă și fără sfârșit.

CHARLIE: Acum Charlie se urcă în avion și se așază pe locul lui de la fereastră. Înainte să își închidă telefonul mobil, el citește un sms pe care l-a primit cu câteva secunde înainte, un sms de la Amy, care cuprinde un singur cuvânt: Salut. Charlie își închide telefonul mobil și îl bagă în buzunar.

KRISTOF: Acum Kristof are orgasm. El deschide ochii și se uită la Amy, încercând să își dea seama ce simte ea. Amy, cred că te iubesc, zice Kristof, în

acest moment el încă nu știe că penisul lui se află în posteriorul unei femei moarte.

Pauză.

CHARLIE: Acum avionul lui Charlie decolează.

Pauză.

AMY: Acum Amy e în iad.

Pauză.

KRISTOF: Acum Kristof e într-un șoc profund. Își scoate penisul din corpul fără viață al lui Amy și abia acum înțelege cu adevărat ce înseamnă New York-ul.

Pauză.

MONICA: Acum Monica zboară spre o gaură neagră.

AMY: Acum Amy zboară spre un infinit înspăimântător.

CHARLIE: Acum Charlie zboară spre Berlin.

AMY:

– Vezi punctul ăsta albastru?

– Văd un coșmar incredibil de înspăimântător. Unica mea dorință e să ajung cât mai repede oale și ulcele.

– Vezi acolo punctul acela albastru chiar în centru? Nu te uita la nimic din jur, uită-te chiar în centru. Vezi punctul?

– Doamne, ajută-mă.

– Vezi punctul?

– Doamne, te rog, Doamne, ajută-mă. A! A aaaa!! A aaaa aaaaa! Doamne iartă-mă! Ajută-mă! Ajută-mă!! Nu vreau să trec prin toate astea!! Am făcut o greșeală cumplită!!! Iartă-mă!!! Ajută-mă!!!

– Stop. Acum liniștește-te și ascultă-mă cu atenție. Fă numai ce îți spun eu. Liniștește-te.

– Dar nu pot, nu pot!

– Poți numai dacă vrei cu adevărat să treci peste toate astea.

– Îmi e foarte frică.

– Asta nu contează acum. Un singur lucru contează. Chiar în fața ta este un mic punct albastru. Îl vezi?

– Da.

– Acum uită-te numai la el și nicăieri altundeva. Numai la el. Vezi punctul?

– Da.

– Uită-te numai la el.
 – Mă uit. Doamne, ajută-mă!
 – Dacă ai nevoie de ajutor, atunci el este chiar în fața ta. Acel mic punct albastru este unicul care te poate ajuta în situația dată. Ai înțeles?
 – Da. Dar pot să vorbesc cu Bunul Dumnezeu?!
 – În situația dată, punctul albastru din fața ta este chiar Bunul Dumnezeu. Înțelegi?
 – Da.
 – Acum te uiți numai la acel punct și nicăieri altundeva. Te uiți?
 – Da. Ce e cu punctul ăsta?
 – E centrul tău.
 – Da' n-ai zis că e Dumnezeu?
 – E același lucru. Acum n-ai timp să faci filosofie. Tot ce te poate ajuta e numai acest punct albastru din fața ta, uită-te la el și nu-ți lua privirea de la el. E centru tău. Acum vei începe să te duci spre acest punct.
 – Dar îmi e frică!
 – Asta nu are nicio relevanță. Trebuie să faci numai ce îți spun eu. Acum vei intra în acest punct. Ești pregătită?
 – Nu știu. Îmi e foarte frică. Doamne, mă poți ierta?
 – Nu există niciun Dumnezeu în afară de acest punct albastru din fața ta. Și acum tu vei intra încet în el. Pregătește-te. Voi număra până la cinci și tu vei începe să intri. Pot să încep numărătoarea?
 – Doamne, Doamne!!!
 – Încep să număr. Unu, doi, trei...
 – Doamne, ajută-mă!
 – Nu mai ai de ales decât să faci tot ce îți spun eu. Adună-ți toate puterile și du-te. Patru. Cinci. Start.

Pauză.

KRISTOF: Acum Kristof sună la poliție și anunță moartea lui Amy.

CHARLIE: Acum Charlie zboară de la New York la Berlin. Charlie are treizeci și cinci de ani și e pentru prima dată când iese din SUA.

MONICA:

– Ce-i e asta?
 – E conexiunea.
 – Ce conexiune?
 – Ești conectată la impuls. Prin această conexiune simți impulsul și atunci se produce mișcarea. Totul se mișcă numai pentru că e inseparabil conectat la impuls. Totul se mișcă pentru că totul simte impulsul.
 – Dar până acum eu nu am știut nimic despre impuls, și totuși am trăit.
 – Nu, până acum tu încă nu ai trăit cu adevărat.
 – Dar ce a fost asta, ce-au însemnat acești 30 de ani ai mei?
 – A fost pregătirea pentru ca la un moment dat să poți începe să trăiești.

- Dar oare voi putea să ies de aici?
- Poți ieși de peste tot. Acolo unde există intrare, există obligatoriu și ieșire.
- Dar oare eu nu sunt acum în iad?
- E posibil să fii și în iad, dar până la urmă trebuia să treci prin acest iad.
- Dar oare se poate ieși din iad?
- Păi, dacă se poate intra în iad, atunci se poate și ieși. Acolo unde există intrare, există și ieșire.
- Dar oare iadul nu e ceva veșnic? La biserică așa ni s-a spus, că iadul e veșnic.
- Poate fiindcă așa voiau ei să fie.
- Dar oare asta depinde de dorința noastră?
- Sigur.
- Dar, vezi tu, eu nu am vrut să mă trezesc în iad!
- Cu siguranță ai vrut.
- Dar, până la urmă, m-am gândit că iadul de fapt nu există.
- Nu dorința depinde de gânduri, ci gândurile de dorință.
- Dar oare nu gândul generează dorința?
- Nu, e exact invers: dorința generează gândul. Tu ai vrut întotdeauna să treci prin iad și iată că asta faci.
- Dar nu sunt convinsă că mă voi descurca.
- Te vei descurca. Acum te tăvălești pe jos, sângele tău e diluat cu heroină, conștiința ta a eșuat în zeama aia lipicioasă, dar tu însăși ești aici. Tu însăși ești într-o stare perfectă. Tu ai venit aici ca să înveți să fii cu adevărat vie. Tu ai venit la mine ca eu să pot să te învăț. Și acum eu sunt dascălul tău. Și acum te voi învăța ce înseamnă „să fii viu”. Ești pregătită?
- Poate că da. Dar tu cine ești?
- Ți-am spus deja că adevăratul meu nume nu poate fi reprodus pe limba ta, de aceea eu sunt pur și simplu o particulă din univers, o particulă a universului ca și tine.
- Dar nu ești tu oare fetița pe care au extras-o din mine și au aruncat-o la gunoi?
- Nu, eu sunt o ființă vie dintr-o cu totul altă galaxie. Și apropo, cel de care te-ai debarasat era băiat.
- Ce, ce?
- Acele bucățele de țesut viu de care te-ai descotorosit făcând avortul, ar fi putut deveni un băiețel. Dar lui i-a fost scris cu totul altceva.
- Dar oare n-am făcut un păcat de moarte?
- De fapt, păcate de moarte nu există, pentru că nu există niciun fel de moarte.
- Adică oamenii pot face tot ce vor?
- Păi oamenii oricum fac tot ce vor. Fiecare face tot ce vrea și primește în schimb tot ce merită.
- Dar oare, pentru faptul că am ucis acel băiețel nenăscut, eu nu trebuie să sufăr foarte tare?

- Și nu suferi?
- Dar trebuie să sufăr încă și mai tare.
- Dacă asta vrei, atunci așa va fi, iar dacă vrei să pui capăt suferințelor și să îți simți conexiunea cu impulsul, atunci ascultă-mă și fă numai ce-ți spun eu.
- Dar îmi e groaznic de frică.
- Acum nu are niciun sens. Dacă ai venit aici să înveți, atunci trebuie să îți lași deoparte îndoielile și fricile. Trebuie să îți aduni toate puterile și să faci ce îți spun eu. Ești pregătită?
- Nu știu.
- Dar cine știe, dacă nu tu?
- Doamne ajută-mă, sunt în iad!
- Fă numai ce-ți spun eu. Ești pregătită?
- O să încerc.
- De fapt nici nu e ceva așa de complicat. Fix în fața ta, vezi punctul ăla albastru...

Pauză.

KRISTOF: Acum Kristof stă în bucătăria din apartamentul lui Amy și dă declarații poliției. În fața lui stă o femeie-polițist, în camera cealaltă, acolo unde zace cadavrul lui Amy mai sunt încă doi polițiști și doi doctori de la salvare. Când v-ați dat seama că a murit? – întreabă femeia-polițist. Și limba lui Kristof nu se mișcă să spună că și-a dat seama în momentul în care s-a hotărât să își scoată penisul din posteriorul lui Amy. Nu știu, răspunde Kristof. Am făcut sex. Eu o iubesc pe femeia asta. Îmi e foarte rău. Am nevoie să beau ceva. Pot să beau ceva, acolo în dulap e whisky? Și în aceeași clipă se aude vocea doctorului din camera vecină: femeia asta e vie. Ce? – zice Kristof neînțelegând nimic, cu capul învârtindu-i-se foarte rău. Femeia-polițist se ridică repede și iese din bucătărie. Kristof sare imediat în picioare și se aruncă spre dulap, răsturnând pahare, pachete cu biscuiți și niște cutiuțe, Kristof găsește sticla de whisky, o deschide cu mâinile tremurânde și bea. Bea. Bea. Bea aproape jumătate din sticla de un litru și jumătate, ar fi băut mai mult, dar intră în bucătărie femeia-polițist și zice: prietena ta e vie, acum o vor duce la spital, vrei să mergi cu ea? Și te rog, nu mai bea, poate e nevoie să ajuți cu ceva.

Pauză.

CHARLIE: Acum Charlie e în avion. Doarme. Ca de obicei, visează un șarpe plin de sânge. Un șarpe plin de sânge extrem de lung care se târăște direct în gura lui Charlie.

- Ce e căcatul ăsta? De ce?
- Pentru că mintea ta e o găleată de gunoi, Charlie.
- Mintea mea e o găleată de gunoi?

– Da, chiar nu vezi și singur? Uită-te mai atent. Aruncă o privire în mintea ta, acolo e un munte de gunoi. Bucăți de excremente, șerpi plini de sânge, spaime și complexe.

– Și ce pot să fac?

– Trebuie să-ți faci curățenie în minte, Charlie.

– Dar pot să îmi iau singur mintea și să o curăț.

– Trebuie să-ți dorești asta cu ardoare, Charlie, iar pe urmă te voi putea ajuta eu.

– Tu?

– Da.

– Dar tu cine ești?

– Ți-am spus deja că sunt o ființă dintr-o galaxie îndepărtată, sunt aici ca să te ajut. Putem face o înțelegere. Tu iei decizia să-ți cureți mintea, iar eu îți dau o mână de ajutor. Ce zici, Charlie, îți convine?

– Trebuie să mă gândesc.

– Gândește-te. Dar nu uita că tu tot timpul te gândești la unul și același lucru deja de treizeci de ani.

– Da' tu cum arăți, pot să te văd?

– Mă scuzați.

– Ce?

– Mă scuzați, domnule, și Charlie deschide ochii. În fața lui e chipul frumos al unei tinere stewardese, trebuie să vă aduceți scaunul în poziție verticală și să vă legați centura de siguranță. Ne pregătim de aterizare.

Pauză.

KRISTOF: Acum Kristof stă pe holul spitalului unde au dus-o pe Amy. E foarte beat pentru că înainte să se urce în salvare Kristof și-a turnat pe gât și cealaltă jumătate de sticlă de whisky. Și acum stă pe un scaun de plastic, cu capul în jos. Corpul lui se clatină ușor. Kristof e la limita dintre somn și realitate. Din când în când mai ațipește câteva secunde, dar o forță necunoscută îi deschide ochii. În fața lui, tot pe un scaun de plastic, stă un bărbat în vârstă cu aspect latino-american. Bărbatul pare foarte calm. De parcă ar fi la el acasă. Ce foame îmi e! – strigă din senin Kristof. Șșșștt, se aude brusc un sâsâit. Kristof ridică privirea și se uită la bărbat. Bărbatul scoate un sunet ciudat, sâsâit: șșșșș, șșșș, de parcă ar sâsâi un șarpe și apoi sunetul se transformă într-un fluierat ușor, dar la fel de sâsâit: șșiu, șiu, șiu-șiu, șiu-șiu. Kristof se uită mirat la bărbatul care scoate acele sunete așa de ciudate. Tu faci pe șarpele? – îl întreabă Kristof. Drept răspuns, bătrânul latino-american râde. Ești nebun sau ce? – întreabă din nou Kristof. Eu liniștesc șarpele, zice zâmbind, dar foarte calm bărbatul. Da' ce, ești șarpe? – întreabă Kristof. Nu, șarpele ești tu, răspunde încă și mai sigur pe el bărbatul. Eu sunt șarpe? Adică, după părerea ta, eu sunt șarpe, da? Atunci tu ce ești? Eu sunt vânător de șerpi. Ha! – exclamă Kristof, asta înseamnă că tu te pregătești să mă prinzi? Te-am prins deja, răspunde foarte, foarte calm bărbatul, zâmbind ușor. M-ai prins? Asta e ceva

foarte nou pentru mine. Ce-i cu tine, omule? Ești cu capul? Și de ce stai aici? Nevasta mea e pe moarte, răspunde bărbatul la fel de calm și cu același zâmbet ușor. Nu-i rău, omule! Îți moare nevasta și tu stai aici și joci joculețe? Nu, tu te joci, eu doar stau și aștept. Aștepti să îți moară nevasta? E posibil să moară, răspunde foarte simplu bărbatul. Și ce, tu de ce ești așa de liniștit? E posibil să fiu liniștit, răspunde omul și zâmbește foarte, foarte trist. Dar de ce ai sâsâit? – întreabă iar Kristof, simțind brusc că se trezește din beție. Ca să liniștesc șarpele, spune bărbatul. Dar unde vezi tu vreun șarpe? Șarpele e în tine. Ce, ce?! Șsss-ss-șsiu, sâsâie din nou bărbatul. În acest timp, din fundul holului vine spre ei un asistent medical. Bărbatul se oprește din sâsâit și se ridică în picioare. Asistentul se duce la bărbat. Îmi pare foarte rău, dar soția dumneavoastră a murit fără să își mai recapete cunoștința. Puteți merge cu mine acum? Da, da, răspunde foarte, foarte calm bărbatul, iar apoi se întoarce către Kristof cu același zâmbet ușor spune, în tine e un șarpe negru, ori tu îl alungi pe el, ori te devorează el pe tine. Și bărbatul pleacă pe coridor, în urma asistentului medical. De unde ești, omule? – strigă în urma lui Kristof, din Mexic? Din Peru, răspunde bărbatul. Și cum să alung șarpele ăsta negru? – îi strigă din nou Kristof. Asta poate face doar o femeie, răspunde bărbatul fără să se întoarcă și merge mai departe pe coridor.

MONICA:

- Ce-i asta?
- Asta e mișcarea.
- Asta e mișcarea?
- Așa se produce mișcarea. Așa începe și așa continuă.
- Acum sunt chiar în centrul ei?
- Da. Acum ești chiar în centrul ei.
- Chiar eu sunt centrul?
- Da, tu ești centrul.
- Și ce trebuie să înțeleg?
- Trebuie să înțelegi principul de bază.
- În ce constă?
- În mișcare.
- Și eu ce trebuie să înțeleg?
- Trebuie să înțelegi cum se produce mișcarea.
- Din centru?
- Da, din centru.
- Asta e mișcarea?
- Da, asta e mișcarea.
- Doamne, e așa de frumos.
- Pentru că tu ai trecut prin propriul tău iad.
- Dar acum mă simt așa de singură, e ca în copilărie. În copilărie simțeam că nimeni, absolut nimeni nu mă iubește.
- Eu te iubesc.
- Pe bune?

- Nu pot altfel. Iubirea este principiul de bază al mișcării.
- Mă simt atât de singură.
- Pot să te îmbrățișez?
- Probabil că da.
- Uite.
- O, Doamne!

Pauză.

CHARLIE: Acum e dimineața devreme. Charlie iese din aeroportul din Berlin și se urcă într-un taxi. Am bilet de întoarcere peste trei zile, se gândește Charlie, am trei mii de dolari, și Charlie închide pentru o secundă ochii, în conștiința lui răsare instantaneu șarpele cel însângerat. Charlie deschide ochii, voi încerca, măcar o dată în viață, să obțin maximul de plăcere posibil, hotărăște Charlie, în centrul Berlinului, vă rog, îi spune el taximetristului. Berlinul nu are un centru, îi răspunde taximetristul și mașina pornește.

KRISTOF: Acum e dimineața devreme, Kristof iese din spitalul în care și-a petrecut noaptea. Se clatină ușor. A fost cea mai grea noapte din viața lui, în plus, a mai băut și o sticlă de un litru și jumătate de whisky. Doctorii i-au spus că e posibil ca Amy să supraviețuiască, deși otrăvirea a fost foarte puternică, ea a trecut printr-o moarte clinică și numai printr-o minune s-a întors la viață. Acum Kristof stă pe o bancă în parc. Ninge. Nenorocita asta de ninsoare, se gândește Kristof. Sau poate că e ceva în neregulă cu mine? Astfel, pentru prima dată în viață, lui Kristof îi trece prin cap ideea că e ceva în neregulă cu el. Poate că nu am venit în momentul potrivit la New York? E deja frig. Trebuia să vin vara. Toată vara am futut buha prin Berlin. Am făcut bani. Mi-a fost așa de bine la Berlin. Da'-n pizda mă-sii, tot timpul am visat la New York. Se pare că n-am venit când trebuia. Aici trebuie să vii primăvara devreme, iar eu am venit toamna târziu. E clar c-am greșit. Iar iarna cel mai bine e să trăiești la Berlin. Și cum în curând vine iarna, cel mai bine e să mă întorc la Berlin și s-o frec acolo până la primăvară. Așa? Se pare că e chiar așa. Iar la începutul primăverii să vin înapoi la New York. Undeva prin martie. Mi se pare că așa ar fi corect, nu? Cred că are sens, nu? Adică, asta înseamnă că acum trebuie să plec la Berlin? Direct din acest parc, voi merge la aeroport și voi zbura la Berlin. Dar cu Amy cum rămâne, că mi se pare că o iubesc? Da, nu, asta nu e iubire. Doar că se pricepe foarte bine s-o sugă, iar mie îmi place foarte tare să fiu satisfăcut.

- Îți place sexul, Kristof?
- Da, dar cine întreabă?
- Acum nu e important cine întreabă, acum important e că tu nu ai idee ce e adevărata plăcere.
- Asta-i acum! Cu cine mama dracului vorbesc, în pula mea, la mine în cap?

– Adevărata plăcere, Kristof, e atunci când ești complet, absolut complet, satisfăcut. Iar tu nu ai trăit niciodată asta până acum.

– Dar cu cine vorbesc eu acum?

– Crezi că în alte galaxii îndepărtate există forme de viață inteligente?

– Ah, futu-i! Se pare că delirez. Orașul ăsta are un efect sinistru și de căcat asupra mea, trebuie să mă întorc de urgență la Berlin, s-a gândit Kristof și din parc a plecat direct la aeroport.

Pauză.

AMY:

– Ce-i asta?

– Asta ești tu.

– Asta sunt eu?

– Da.

– Și Amy unde e?

– Uite-o.

– Asta e Amy?!

– Acea Amy pe care o știai tu până acum nu mai există.

– Și asta ce e?

– Asta ești tu.

– Asta sunt eu?!

– Da.

– Și iadul unde e?

– Ai trecut prin el.

– Așa repede?

– Treizeci și doi de ani și patru luni.

– Eu am treizeci și doi de ani și patru luni.

– Ai trecut prin asta.

– Și acum?

– Acum vei trăi cu adevărat.

– Și-asta când începe?

– A început deja.

– Și ce trebuie să fac acum?

– Acum vreau să te îmbrățișez. Pot?

– Iartă-mă, dar cine ești?

– Eu sunt pur și simplu universul și acum vreau să te îmbrățișez. Vin-o la mine. Așa.

– Doamne! Doamne, până acum eu niciodată, niciodată...

Pauză.

AMY: Acum Amy deschide ochii. Zace pe un pat de spital, în salonul de reanimare. De corpul ei sunt legate fire de la aparate, pe față are o mască de

oxigen. Amy deschide ochii și simte durerea. Amy se uită la tavan unde sunt multe, multe mici găuri, probabil pentru a putea să intre aerul. Amy se uită la tavan, pe obraji îi curg lacrimi. O doare și pentru prima dată în viață se simte vie.

Pauză.

CHARLIE: Acum Charlie se duce de la aeroport în Berlinul de vest. Stă pe bancheta din spate a taxiului și se uită pe fereastră. Berlin. Charlie încearcă să înțeleagă prin ce se deosebește Berlinul de New York. Vede că există o diferență, dar în ce constă? Primul lucru care îi vine în minte sunt zgârie-norii, în Berlin nu există așa ceva. Chiar și oamenii de pe stradă arată puțin altfel. Dar nu în asta constă marea diferență. Dar în ce? În ce constă diferența? – se gândește Charlie. Și atunci își dă seama, că marea diferență e în el însuși.

MONICA: Unu, doi, trei, patru, cinci – Monica deschide ochii. S-a întors. Monica zace pe podea, într-o cameră dintr-un hotel ieftin din Harlem. Pe obraji îi curg lacrimi, îi e rău, capul îi crapă de durere, dar e fericită, pentru prima oară de mulți ani, se simte fericită. Mi se pare că sunt vie, șoptește Monica și plânge. Mi se pare că sunt vie, șoptește Monica și plânge. Sunt vie, șoptește Monica și plânge. Sunt vie, șoptește Monica și plânge. Sunt vie, șoptește Monica și plânge. Sunt vie, șoptește Monica și plânge. Sunt vie, șoptește Monica și în pădurea bătrână cu copaci negri și puternici zboară un stol de păsări negre și ele se îndreaptă spre lună. Siluetele negre ale ciudatelor păsări alunecă pe cerul înstelat lunate de strălucirea argintie a lunii. Prima pasăre ajunge la lună și devine la fel de argintie ca ea. A doua pasăre ajunge la lună și devine la fel de argintie... Ultima pasăre ajunge la lună și devine... Și brusc Monica devine adult. Ea simte că toate astea i s-au întâmplat chiar acum. Are treizeci de ani și pentru prima dată simte foarte clar că i-a trecut copilăria. Acum este cu adevărat o femeie matură, capabilă să-și regăsească respectul de sine. Monica are treizeci de ani, ea ajunge acum la lună și devine la fel de argintie ca ea.

Pauză.

CHARLIE: Opriți, vă rog, în fața restaurantului pescăresc. Charlie coboară din taxi, i s-a făcut poftă să mănânce pește și să bea vin alb.

– Peștele s-a prins în cârlig, da, Charlie?

– Peștele? Ce pește?

– Tu ești peștele, Charlie.

– Biban oceanic înăbușit cu orez și legume și o sticlă de vin alb, îi cere Charlie chelnerului.

– Ce vin preferați? – întreabă într-o engleză aproximativă, chelnerul.

– Aduceți-mi cel mai bun vin german, răspunde Charlie și simte că în curând îi va fi foarte bine.

KRISTOF: Acum Kristof stă în barul aeroportului, până la decolarea avionului de Berlin mai sunt trei ore. Kristof e la a patra halbă de bere, închide ochii și cade într-un somn adânc.

- O cunoști pe Monica, Kristof?
- Nu. Cine e?
- Trebuie să o suni.
- Dar cine e?
- O să afli când o s-o suni.
- Și cum s-o sun?
- Uite, asta e numărul ei +19177934321.
- Și ce să-i spun?
- Spune-i că acum aveți foarte mare nevoie unul de celălalt.
- Dar cine e Monica asta?
- Este chiar femeia care va alunga șarpele negru din tine.

MONICA: Acum Monica e la sucursala băncii ei pentru a-și debloca propriul cont și a-și face un card temporar.

CHARLIE: Acum Charlie ia masa de prânz în restaurantul pescăresc undeva, în Berlinul de Vest. Starea lui de spirit devine din ce în ce mai bună, s-ar zice că exact asta îi lipsea: aerul. Se sufoca în orașul în care se născuse. Era ca un copil care nu reușea nicicum să iasă din burta mamei, să rupă cordonul ombilical. Treizeci și doi de ani a trăit în burta mamei sale, pe nume New York, în burta mamei sale numită „muncesc toată săptămâna pentru ca în week-end să dorm bine și să beau bere cu prietenii”. Și iată că acum e, în sfârșit, liber. A ieșit din burtă, a ieșit la lumină. Charlie mănâncă peștele udându-l cu un vin alb nemțesc perfect. În pula mea, ce fericire că am plecat din New York, se gândește Charlie, să le mulțumesc părinților Monicăi și banilor lor.

MONICA: Acum Monica iese din bancă, are un card nou și în cont zece mii de dolari, la care nu poate atenta nimeni, adică, cel puțin nu atentează băiatul rău, Charlie.

CHARLIE: Acum Charlie pleacă de la restaurant, e bine-dispus și are în jur de trei mii de dolari în buzunarul de la geacă. Mai întâi să găsească niște droguri de bună calitate și alcool, ia Charlie hotărârea, și, se înțelege, ceva aventuri amoroase. Încă o dată le mulțumește părinților Monicăi pentru banii lor.

KRISTOF: Acum Kristof se trezește la bar. Se duce la toaletă. Acum Kristof e la toaletă, urinează și se uită la peretele alb de faianță din fața lui. Deodată, în mintea lui apar cifrele +19177934321. Eu stau prost cu memoria, de ce îmi amintesc acum cifrele astea? – se gândește Kristof, ba îmi mai amintesc și un nume de femeie?

- Monica?
- Da, Monica.

MONICA: Acum Monica se îndreaptă spre aeroport, și-a cumpărat deja biletul pentru Berlin de pe net. Nici măcar ea nu știe de ce vrea tocmai la Berlin. În copilărie a fost de foarte-foarte multe ori cu părinții la Berlin, pentru că din orașul ei natal, Wrocław, până la Berlin se fac doar câteva ore cu trenul. De ce Berlin? De ce New York? De ce Wrocław? De ce Charlie?

– Pentru că asta e mișcarea, Monica. În univers totul se mișcă și nimic nu stă pe loc.

– Cred că am înțeles. Mișcarea și de aici Wrocław, mișcarea și de aici New York, mișcarea și de aici Berlin, mișcarea și de aici Charlie, mișcarea și de aici eu. Mișcarea și chiar în acel moment Monicăi începe să îi sune telefonul.

KRISTOF: Bună ziua, sunteți Monica?

MONICA: Acum Monica intră în aeroport și se duce direct la check-in, vorbind la telefon. Da, Monica sunt, bună ziua.

KRISTOF: Eu sunt Kristof. Drept să spun, nici nu știu de ce v-am sunat.

MONICA: Cine sunteți?

KRISTOF: Cum am zis, numele meu e Kristof. Vă sun pentru că... Doamne! Nu știu ce de vă sun. Poate că ne-am putea întâlni să stăm de vorbă, ce-i drept, eu acum plec din New York.

MONICA: De ce ar trebui să ne întâlnim? Și apropo, și eu plec din New York acum.

KRISTOF: Nu știu cum să vă explic. Să nu credeți să sunt nebun. Dar o voce din interiorul meu mi-a transmis numărul dumneavoastră de telefon. Adică în somn. Ca și cum mi-ar fi vorbit universul, știți ce zic? O, Doamne! Îmi imaginez ce părere vă faceți acum despre mine, dar pe bune că nu-s nebun, pur și simplu v-am visat numărul de telefon și o voce mi-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu dumneavoastră... Îmi dau seama că totul sună foarte-foarte stupid și acum toate par de căcat. Iertați-mă, Monica. Nu vă mai rețin. La revedere.

MONICA: Stați un pic. De altfel, eu sunt pregătită să ne întâlnim.

KRISTOF: Pe bune?

MONICA: Da. Singura problemă e că am avion chiar acum și plec din New York.

KRISTOF: Da' și eu plec acum din New York.

MONICA: Eu sunt deja la aeroport.

KRISTOF: Și eu sunt la aeroport, Monica... hey, stați un pic! La ce aeroport sunteți?

MONICA: J.F. Kennedy.

KRISTOF: Unde zburăți, Monica?

MONICA: La Berlin.

KRISTOF: Cursa 2819?

MONICA: Da.

KRISTOF: Monica, în mine trăiește un șarpe negru și numai dumneavoastră îl puteți alunga din interiorul meu, ok?

CHARLIE: Acum Charlie stă pe patul din camera lui de hotel, e fără pantaloni, în fața lui stă în genunchi o prostituată care i-o sugă. Pe măsuta de lângă pat sunt sticle cu whisky și martini, și normal, o farfurie întinsă pe care e împrăștiat regele serii - cocaina. Părinții Monicăi cu siguranță simt ceva azi, la Wrocław, pentru că Charlie îi ultimele douăzeci și patru de ore i-a pomenit din oră-n oră, având numai cuvinte frumoase de mulțumire.

AMY: Acum Amy doarme. Ea visează un delfin. Se face că e în apă, iar delfinul înoată împreună cu ea.

– Salut. Cum te cheamă? - întreabă Amy.

– Delfinii nu au nume, răspunde delfinul.

– Și cum vă adresați unul altuia? - se interesează Amy.

– Ne trimitem semnale.

– Dar dacă vreți să vă adresați unui delfin anume, concret, ca el și numai el să vă audă?

– Vei fi întotdeauna auzit de cel căruia te adresezi, dacă te adresezi exact celui care trebuie să te audă.

– Trebuie să țin minte asta. Poți să mai repeți?

– Sigur. Vei fi întotdeauna auzit de cel căruia i te adresezi, dacă te adresezi celui căruia trebuie să te audă.

– Trebuie să țin minte.

– Și un număr de telefon.

– Ce?

– Trebuie să mai ții minte și un număr de telefon: +19569732328.

– De ce?

– Sună la numărul ăsta când vei simți că cineva are foarte mare nevoie de ajutorul tău, zice delfinul și Amy se trezește.

KRISTOF: Acum Kristof și Monica stau unul lângă altul în avion. Amândoi se duc la Berlin. Eu am visat întotdeauna să ajung la New York, dar nu știu de ce, n-am reușit. Ba n-am avut bani, ba n-am avut timp. Iar acum am reușit să câștig ceva mai mulți bani la Berlin și-am întins-o.

MONICA: Păi și cum ți s-a părut la New York? În dreapta Monicăi stă o tânără care le urmărește foarte atentă conversația.

KRISTOF: Sincer, complet de-a-n pulea. La început a fost foarte mișto: restaurante vegane, eu sunt vegan, tinere frumoase, iar apoi, m-am trezit pe nepusă masă într-un soi de iad. Dar n-am să-ți povestesc ce era cu iadul ăsta, ok?

MONICA: Ok. Dar acum?

KRISTOF: Sincer, tot nașpa.

MONICA: Și care-i problema?

KRISTOF: Sincer, numai dracu' să știe. Poate că pur și simplu îmi lipsește respectul de sine?

MONICA: Probabil că te gândești că ești un căcat cu ochi, da?

KRISTOF: Păi... Se pare că da. Așa cred. Și aș zice că problema nu e că eu gândesc așa, ci că eu chiar sunt un căcat.

MONICA: Și de-asta vrei tot timpul să faci sex, să fii satisfăcut, da?

KRISTOF: Tot timpul. De parcă nu mi-ar ajunge energia. Eu chiar nu mai mănânc carne și am devenit vegan pentru că alimentele grele consumă energie, iar mâncarea vegană e foarte ușoară și dă multă energie.

MONICA: Și de fiecare dată când ești satisfăcut, când ai un orgasm, îți dai seama că nu e chiar ce ți-ai dori tu, da?

KRISTOF: Eu întotdeauna vreau ceva mai mult, ceva mai adevărat. Pur și simplu nu îmi ajunge satisfacerea, îmi lipsește plăcerea adevărată, plăcerea completă. Îmi lipsește împlinirea. Îmi lipsește o anumită integritate. Îmi lipsește o anumită realitate adevărată. Parcă totul se întâmplă în somn, de parcă aș fi într-un sac de plastic. Înțelegi? Și acum fata care stă în dreapta Monicăi se bagă brusc în discuția lor. Eu te înțeleg foarte bine, aproape că țipă fata, de parcă noi toți trăim într-o pungă de plastic. De parcă am fi captivi într-un soi de polietilenă.

MONICA: Mă scuzați, că mă bag în discuția voastră, zice fata.

Kristof și Monica se întorc spre ea.

Numele meu e Janna, sunt din Rusia. Zbor la Moscova cu escală la Berlin, fiindcă așa e mai ieftin.

KRISTOF: Am ascultat fără să vreau discuția voastră și e fix ce am și eu tot timpul în cap, continuă fata. Mi se pare că trăiesc, mănânc, beau, mă fut, dar undeva-acolo, în adâncul ființei mele, îmi dau seama foarte clar că nu e ce trebuie, că totul e artificial, că nu e adevărat, că parc-ar fi o făcătură, parcă ar fi o copie, de parcă aș fi fost băgată într-un soi de sac și nu pot să mai ies, să ies afară, totul în jur e cumva nereal. Și de aceea vreau tot timpul mai mult și mai mult, mai mult și mai mult. E ca și cum aș trăi în spatele unui soi de geam și vreau să sparg sticla asta și să iau o gură de aer adevărat, de viață adevărată. Înțelegeți despre ce vorbesc, nu?

MONICA: Dar dacă ai încerca să îți permiți? – îl întreabă Monica pe Kristof.

KRISTOF: Ce să îmi permit? – nu înțelege imediat Kristof.

MONICA: Totul.

KRISTOF: Ce înseamnă totul?

MONICA: Totul înseamnă absolut totul. Să îți aduni odată tot curajul și să îți permiți, în interiorul tău, absolut totul.

KRISTOF: Și chiar și cele mai groaznice lucruri?

MONICA: Tot.

KRISTOF: Tot, tot?

MONICA: Tot ce vrei tu cu adevărat. Dar nu în lumea exterioară, ci în interiorul tău.

KRISTOF: Tot, tot?

MONICA: Tot ce îți dorești tu. Trebuie să îți permiți tot ce îți dorești și ce înăbuși în tine. Să permiți acțiunii imaginate să se întâmple. Pur și simplu să lași să iasă tot. Tot, tot, tot.

KRISTOF: Dar totuși, trebuie să te controlezi! – nu se poate abține tânăra Janna din Rusia, care stă lângă Monica, nu ne putem permite absolut tot pentru că Dumnezeu nu ne dă voie.

MONICA: Cine zice?

KRISTOF: Dumnezeu.

MONICA: Ne-a spus Dumnezeu așa ceva? Când?

KRISTOF: Când ne-a dat cele zece porunci: să nu ucizi, să nu furi și așa mai departe.

MONICA: Pot să ucid, dar nu ucid, pot să fur, dar nu fur. Asta este adevărata poruncă a unei ființe libere. Și Dumnezeu nu i-a spus niciodată nimănui ce trebuie să facă. Pe toate le-a gândit omul din teama lui față de sine. Dumnezeu este impulsul. Eu sunt în contact cu impulsul și fac numai ce trebuie. Eu îmi permit totul, dar fac numai ce trebuie. Acesta este principiul de bază al universului. Eu îmi permit totul, am dreptul la tot. Simt impulsul și fac ce trebuie.

KRISTOF: Eu nu simt impulsul. Pe mine mă împiedică șarpele negru. El mi-a blocat accesul la ceea ce este mai important în interiorul meu.

MONICA: Păi atunci dă-i drumul.

KRISTOF: Dar oare eu îl țin pe el?

MONICA: Păi cine altcineva?

KRISTOF: El îl înăbuș?

MONICA: Noi înșine înăbușim totul.

KRISTOF: Sigur, eu sunt ăla! Eu țin totul în mine și nu pot să-i dau drumul, aproape că strigă brusc Janna.

MONICA: Hai să tragem un pui de somn, eu sunt obosită, zice Monica și închide ochii. Dar Janna din Rusia, care stă lângă Monica nu-și găsește locul. Nu poate să adoarmă. O apasă gândul că ea e vinovată de tot, de absolut tot. Janna apucă mâna Monicăi și îi apasă palma pe pieptul ei. Din palma Monicăi iese o rază fină albastră, această rază pătrunde în coșul pieptului fetei, dar Janna nu observă. Ea stă cu ochii închiși și deodată, pentru prima oară în viața ei, simte adevărata liniște.

KRISTOF: Te salut, șarpele meu negru! Hai, vino încoace să te privesc! Acum Kristof doarme și își visează șarpele cel negru. Pentru prima dată în viață, ei s-au întâlnit față în față.

MONICA: Îți sunt așa de recunoscătoare pentru că m-ai făcut vie, se adresează Monica punctului albastru din ea. O lumină albastră fină o umple pe Monica din interior și ea adoarme în îmbrățișările grijulii ale universului.

Pauză.

CHARLIE: Acum Charlie trage pe nas ultima liniuță de cocaină și își dă seama că un gram e prea puțin pentru el. Charlie o plătește pe prostituată și ea pleacă. Probabil că și eu trebuie să fac niște pași, se hotărăște Charlie și începe să își caute pantalonii.

AMY: Acum Amy zace pe patul de spital. Cum vă simțiți? – o întreabă un doctor tânăr. Amy se uită la doctor, dar încă îi e greu să își concentreze atenția pe ceva anume, s-ar zice că sunt indiscutabil mai bine, spune încet Amy.

– Psihologul nostru ar vrea să vorbească cu dumneavoastră azi după-amiază, aveți ceva împotrivă?

– Dar pot să plec acasă? – întreabă Amy.

– Cred că deocamdată e încă devreme, răspunde tânărul doctor, așa că psihologul nostru va trece azi pe la dumneavoastră, după prânz, bine, Amy?

– Bine, răspunde Amy, închide ochii, iar acolo, în spatele ochilor închiși e delfinul.

CHARLIE: Acum e noapte. Charlie merge pe o strada pustie dintr-un cartier necunoscut al Berlinului. Charlie nu își dă prea bine seama cum a ajuns aici. În capul lui sună concomitent două clopote tare neplăcute: clopotul-cocaină și clopotul-alcool. Charlie se plimbă pe strada întunecată, clătinându-se dintr-o parte în alta. De după colțul unei clădiri apare un câine și aleargă în întâmpinarea lui Charlie. Nu mai lipsește decât șarpele plin de sânge și atunci va fi exact ca în visul meu, se gândește Charlie și de după colțul clădirii apar și niște băieți răi. E un vis, zice Charlie cu voce tare, ca să se trezească. Și în clipa următoare încep să-l bată cu cruzime.

AMY: +19569732328, îi amintește delfinul și zâmbește undeva în adâncul conștiinței lui Amy.

CHARLIE: Acum nasul lui Charlie a luat-o razna și se transformă într-o cremă roșie întinsă pe față. Acum, în urechea lui dreaptă, din cauza unei lovituri puternice cu piciorul, se aude o pocnitură, de parcă cineva a deschis o sticlă de șampanie. Charlie zace la pământ ghemuit, iar băieții stau în picioare în jurul lui și cu ajutorul bocancilor grei din picioare, scot toată viața din Charlie. Conștiința îi curge lui Charlie odată cu sângele roșu din gură, din nas, din urechi, din cap. Nu se știe al căruia dintre băieți e planul, puțin probabil că vor pur și simplu să îl jefuiască pe Charlie, deși unul dintre ei scoate banii din buzunarul lui Charlie, două mii de dolari, băieților le-au picat incredibil de bine, dar puțin probabil că îl bat pe Charlie numai pentru bani. Cel mai probabil, banii sunt doar o parte a planului universului. Băieții ăștia sunt partea universului care, prin intermediul picioarelor lor, scoate din capul lui Charlie ultimele rămășițe de creier. Așa vrea universul. Un șut în coaste și două coaste se rup, ca niște baghete de pâine crocante, plămâni lui Charlie se umplu de sânge, asta e planul universului. Băieții pleacă glumind, lăsându-l pe Charlie să zacă pe asfalt într-o băltă de sânge. Asta e planul universului.

– Acum trebuie să te concentrezi, Charlie.

– Ce?

– Acum trebuie să te aduni. Mă vezi?

– Nu.

– Privește, sunt aici.

- Văd că în interiorul meu înoată un soi de delfin.
- Corect. Acum te voi îmbrățișa. Ok?
- Cine vorbește?
- Mă vezi?
- Văd cum înoată delfinul.
- Corect. Acum eu te voi îmbrățișa, pentru că este singurul mod prin care poți trece prin acest iad. Ești pregătit?
- Îmi e groază. Mă tem.
- Nu ai altă ieșire. Relaxează-te și lasă-mă să te îmbrățișez.
- Nu știu. Eu nu știu nimic. Vorbesc cu un delfin blestemat, din mine curg șuvoaie de sânge, mi se scurg și ultimii creieri...
- Iar acum eu te îmbrățișez. Așa, Charlie.
- Ce-i asta?!
- E o îmbrățișare.
- E atât de ciudat. Ce e asta?!
- E o îmbrățișare.
- Dar e atât de ciudat! E atât de puternică, încât e de-a dreptul de nesuportat.
- Tu pur și simplu nu știi ce este adevărata tandrețe, Charlie.
- Dar băieții ăștia care m-au bătut, de ce-au făcut-o?
- Pentru că ei nu știu nimic despre tandrețe.
- Doamne, ce bine îmi e! Dar de ce mi se întâmplă toate astea tocmai mie?
- Asta nu știe nimeni. Țăsta e planul universului și gata.

KRISTOF: Acum e șase dimineața. Monica și Kristof tocmai au aterizat la Berlin. Kristof citește un sms. Un amic îmi scrie că a lăsat la vecini cheia de la apartamentul lui și că nu se întoarce decât peste o săptămână. Așa că putem sta la el toată săptămâna, într-un apartament bun, într-un cartier extraordinar. Acum ne urcăm în autobuz și într-o oră suntem acolo.

MONICA: Eu nu mă simt foarte bine, zice Monica, să luăm un taxi, plătesc eu.

KRISTOF: Va costa în jur de 50 de euro.

MONICA: Am bani.

KRISTOF: Nu a refuzat să stea cu mine în apartament, se gândește Kristof, probabil, o să ne-o și tragem. Aș vrea să știu când? Poate chiar azi? Dar e o fată chiar drăguță. De fiecare dată viața se aranjează cumva. E clar că New York nu e orașul meu. Dar iată că la Berlin mă simt ca acasă.

CHARLIE: Acum e șase dimineața. O femeie găsește trupul lui Charlie zăcând într-o baltă de sânge și cheamă salvarea. Acum Charlie e dus la spital. El zace fără cunoștință.

- Doamne, da' de ce trebuie să trec eu prin iadul ăsta?
- Nimeni nu știe, Charlie, îi răspunde delfinul, ăsta e planul universului.

AMY: Acum la New York e noapte și Amy doarme. Îi apare în vis o fată necunoscută.

– Eu sunt Janna, zice fata, sunt din Rusia. Acum zbor de la Berlin la Moscova. Eu dorm și te visez pe tine. Cum te cheamă?

– Pe mine mă cheamă Amy.

– Acum apari în visul meu, Amy.

– Dar oare nu tu apari în visul meu, Janna?

– Nu știu.

– Eu cred că ne visăm una pe alta, tu pe mine și eu pe tine. Suntem în același vis.

– E așa de ciudat că visăm amândouă același vis.

– Acum emani atâta tandrețe, Janna, îți mulțumesc pentru tandrețea ta.

– Și eu îți mulțumesc pentru acest vis, Amy.

– Îți doresc un zbor plăcut, Janna, și Amy se trezește pentru că asistenta îi face o injecție.

– Gata, gata, am terminat, zice asistenta, dormi, draga mea, și asistenta pleacă.

KRISTOF: Acum Kristof și Monica stau în bucătăria din apartamentul prietenului lui Kristof. Iau micul dejun.

MONICA: Acum Monica se ridică de la masă și se duce să facă un duș.

KRISTOF: Acum Kristof face patul, în acest apartament este un singur pat. Kristof găsește o lenjerie curată și două perne. Dar nu e decât o singură pătură.

MONICA: Acum Monica iese de la duș înfășurată în prosop. Se duce la valiza ei și scoate de acolo un tricou alb și o pereche de chiloți, și-i trage pe corpul ei gol și seducător, apoi se bagă în pat sub pătură. Sunt foarte obosită, zice Monica, se întoarce pe o parte și adoarme.

KRISTOF: Organismul lui Kristof reacționează la corpul seducător al Monicai, printr-un impuls scurt. OK, se gândește Kristof, să vedem ce va urma, și Kristof se duce la duș.

Pauză.

AMY: Acum e patru dimineața. Amy zace în patul ei de spital. Abia s-a trezit, în mintea apar niște cifre: +19569732328. Amy e uimită că își amintește așa de clar cifrele astea. Sună, atunci când simți că cineva are nevoie de ajutorul tău, își amintește Amy și simte că trebuie să sune. Amy formează numărul pe telefonul ei, apasă pe tasta „apel” și brusc, pe ecran apare numele lui Charlie. Amy își dă seama că e numărul lui Charlie. Nu l-am știut niciodată pe dinafară. Cifrele astea sunt în conștiința mea, e numărul lui Charlie. Sigur a pățit ceva. Amy așteaptă să se facă legătura. „Salut. Sunt Charlie Heaton. Îmi puteți lăsa un mesaj, voi încerca să vă sun înapoi.”, spune vocea lui Charlie din căsuța vocală. Amy simte fizic că ceva e în neregulă cu Charlie.

CHARLIE: Acum corpul lui Charlie e întins pe masa din sala de operații. Are pe față o mască de oxigen, inima lui e conectată la un aparat cardio-pulmonar. Deasupra corpului lui Charlie sunt aplecați mai mulți medici care încearcă să își dea seama dacă poate fi readus la viață. Ei încearcă să se lămurească dacă e posibil să redea acestei fețe aspectul ei de dinainte. Analizează cu atenție gaura din capul lui, se uită în această gaură neagră cosmică din care ies cheaguri de sânge uscat și acolo, în această gaură neagră se vede substanța numită „creierul lui Charlie”. Medicii pipăie coastele rupte ale lui Charlie și oftează, se pare că băiatul ăsta e într-o stare foarte, foarte gravă, ăsta e diagnosticul lor preliminar.

AMY: Acum Amy merge pe coridorul îngust al spitalului. Vrea să fugă din spital. Simte că trebuie să-l găsească pe Charlie, și i se pare că nu-i vor da drumul așa de ușor de aici, așa că Amy se pregătește să plece fără permisiune. Acum Amy coboară pe scări, vrea să coboare cu liftul, dar îi e teamă să nu se întâlnească cu cineva din personalul spitalului. Amy coboară pe jos de la etajul șase. Acum Amy ajunge în holul de la parter. Caută ușa care dă spre stradă. Acum capul lui Amy se învârte, își pierde echilibrul și cade. Acum Amy vede un desen colorat. Sute de linii divers colorate împletite între ele alcătuiesc un desen incredibil de complicat. Acest desen se schimbă permanent, el își trăiește propria sa viață imposibil de explicat. Ceva apare în acest desen, și ceva dispare, schimbând culorile desenului imaginii aflate într-o continuă mișcare. Un desen incredibil se transformă în altul și mai puțin credibil. Și chiar aici, brusc, fix în centrul acestei imagini, Amy se contopește deodată cu Charlie. Nu se poate povesti cum se întâmplă asta. Nu există cuvinte pentru a descrie această acțiune. De parcă milioane de celule pe nume „Te iubesc, Charlie”, zboară în întâmpinarea a milioane de celule numite „Iartă-mă, Amy, dar eu îmi iubesc soția, pe Monica”. Și aceste milioane de celule care zboară unele spre altele, se ciocnesc cu o viteză foarte mare și se cuprind unele pe altele în îmbrățișări insuportabil de lungi. Celula „Te iubesc, Charlie” ține strâns celula „Iartă-mă, Amy, dar eu îmi iubesc soția, pe Monica” într-o îmbrățișare insuportabil de lungă. Milioane de celule s-au găsit una pe alta în mijlocul universului infinit. Milioane de celule îmbrățișează alte milioane de celule. Astea sunt adevăratele îmbrățișări.

CHARLIE: Așa Amy se întâlnește cu Charlie, iar Charlie se întâlnește cu Amy. Și pentru asta telefoanele lor sunt absolut inutile. S-au găsit unul pe altul pe cu totul altă cale. Milioane de celule vii s-au găsit una pe alta și s-au cuprins în adevărate îmbrățișări cosmice.

CHARLIE: Astfel Amy se întâlnește cu Charlie, iar Charlie se întâlnește cu Amy. Și pentru asta telefoanele lor sunt absolut inutile. S-au găsit unul pe altul pe cu totul altă cale. Milioane de celule vii s-au găsit una pe alta și s-au cuprins în adevărate îmbrățișări cosmice.

AMY:

– Așa e construit universul, Amy, zice vocea deja cunoscută a ființei din altă galaxie.

– Să-ți bagi picioarele! – răspunde Amy, și milioanele ei de celulele îmbrățișează și mai strâns milioanele de celule ale lui Charlie.

CHARLIE:

– Uite-așa e construit universul, Charlie, zice delfinul.

– Să-ți bagi picioarele! – strigă Charlie.

– Te las cu Amy, zice blând delfinul și dispare undeva în interiorul lui Charlie.

Pauză.

MONICA: Acum Monica doarme. Ea simte în somn cum corpul ei este mângâiat de mâini de bărbat. Monica deschide ochii.

KRISTOF: Acum ea este îmbrățișată de Kristof. Jaluzelele sunt complet trase și în cameră e întuneric, deși afară e ziua.

MONICA: Mâinile lui Kristof alunecă pe corpul Monicăi, ajung pe sub tricoul ei, îi pipăie sânii, alunecă în jos pe burtă, pătrund pe sub elasticul de la chiloți și mai departe. În cele mai adânci puncte ale ei.

KRISTOF: Acum Monica oftează și se întoarce spre Kristof. Kristof vede foarte bine cum îi strălucesc ochii în întuneric.

MONICA: Dacă vrei să fii cu adevărat satisfăcut, să ai parte de plăcere adevărată, atunci uită despre sex tot ce știai până acum, rostește ușor, dar cu convingere Monica.

KRISTOF: Și în secunda următoare milioanele de celule vii ale Monicăi zboară în întâmpinarea milioanele de celule ale lui Kristof. Monica se apropie de Kristof mai tare și tot mai tare. Celulele vii ale Monicăi pătrund în Kristof tot mai adânc și mai adânc. Kristof se întinde peste Monica și îi desface picioarele.

MONICA: Penisul tău nu poate intra în mine pentru că acum câteva zile am făcut un avort, acum nu am voie.

KRISTOF: Kristof se oprește.

MONICA: Trebuie să îți oprești mișcarea, Kristof. Sexul e cel mai bun mod de a afla unul despre altul, penetrează-mă, dar nu cu penisul și nu te opri. Și Monica duce până la capăt îmbrățișarea.

KRISTOF: O, Doamne, ce-i asta?

MONICA: Îmbrățișează-mă acum, exact așa cum te îmbrățișez eu pe tine.

KRISTOF: Și Kristof o lipește încă și mai tare pe Monica de el.

MONICA: Forța mâinilor nu e deloc necesară aici, Kristof. Îmbrățișează-mă acolo unde te îmbrățișez eu pe tine.

KRISTOF: Unde adică?

MONICA: Uite aici. Și Monica își lipește și mai tare sufletul de sufletul lui Kristof.

KRISTOF: Cum faci asta? Ce-i asta?

MONICA: Este o îmbrățișare. Îmbrățișează-mă.

KRISTOF: Dar eu nu știu să fac asta.

MONICA: Pur și simplu nu ai încercat niciodată. Tu ai tânjit mereu după rezultat, ai vrut mereu să ai orgasm. Dar adevărata plăcere e aici, Kristof, simți asta?

KRISTOF: Doamne, e aproape insuportabil!

MONICA: Pentru că este o plăcere care nu începe și nu trece niciodată. Asta e viața adevărată, Kristof, îmbrățișează-mă.

KRISTOF: Și chiar în clipa aia Kristof a izbucnit în lacrimi. Futu-i, ce mi se întâmplă acum?!

MONICA: Acum se întâmplă cel mai important eveniment din univers: viața se întâlnește cu viața.

KRISTOF: Sunt viu, șoptește Kristof și plânge. Sunt viu, șoptește Kristof și zâmbește. Sunt viu, șoptește Kristof și plânge. Sunt viu, șoptește Kristof și zâmbește. Sunt viu, șoptește Kristof și șarpele negru se transformă în „Doamne, dar eu nu am știut că în mine poate fi atâta tandrețe!”. Și iată că deja în interiorul lui Kristof nu mai e niciun șarpe negru, ci doar „Doamne, dar eu nu am știut că în mine poate fi atâta tandrețe!”. Și acum milioanele de celule ale lui Kristof zboară în întâmpinarea milioanele de celule ale Monicăi. Și acum se cuprind unul pe altul în îmbrățișări insuportabil de lungi. Doamne, și eu n-am știut că în mine poate fi atâta tandrețe, Monica!, șoptește Kristof.

MONICA: Eu mă întâlnesc cu tine, tu te întâlnești cu mine. Tandrețea mea se întâlnește cu a ta și de aceea universul se lărgeste. Asta e marele secret.

KRISTOF: Să-ți bagi pula!

MONICA: Și acum Monica are orgasm, deși Kristof nici nu a intrat în ea.

KRISTOF: Să-ți bagi pula! Kristof are orgasm și universul se lărgeste.

MONICA:

– Pentru că acum ești foarte atentă, se aude vocea universului din interiorul Monicăi.

– Îți mulțumesc pentru tot, șoptește Monica.

– Cu plăcere, răspunde universul și fluxuri de lumină albastră curg prin inima Monicăi.

KRISTOF: Acum, un flux de lumină albastră iese din capul pietului Monicăi și alunecă în inima lui Kristof. Să-ți bagi pula! repetă el încontinuu, Monica! Monica! Să-ți bagi pula!

– Iată ce înseamnă adevărata plăcere, Kristof, acum ai înțeles? – întreabă vocea universului din interiorul lui Kristof.

– Plăcerea este pur și simplu viața care nu se poate niciodată termina, da? – șoptește Kristof direct în urechea Monicăi.

– Da, răspunde Monica.

– Îți mulțumesc pentru tot, șoptește Kristof.

– Cu plăcere, zice Monica și fluxul de lumină albastră îl cuprinde pe Kristof în totalitate.

– Să-ți bagi pula! – rostește Kristof și universul se lărgeste.

Pauză.

CHARLIE: Acum Charlie deschide ochii. Și acum Charlie deschide ochii. Charlie deschide ochii. Amy, ești aici? – întreabă Charlie. Cum vă simțiți? – îl întreabă doctorul. Charlie deschide ochii. E în salonul de reanimare și lângă patul lui e un doctor. Cum vă simțiți, Charlie? – repetă doctorul întrebarea. Charlie își pipăie fața cu mâinile, e bandajat.

Pauză.

– Mă simt viu, doctore, dar dumneavoastră?

– Eu? – se miră doctorul.

– Da, cum vă simțiți, dumneavoastră?

– Păi..., azi am dormit puțin, răspunde doctorul, iar apoi, brusc, spune foarte sincer, un prieten apropiat are cancer și suferă foarte mult. Probabil că va muri în curând.

– Îmi pare foarte rău, zice Charlie. Undeva foarte-foarte adânc în interiorul lui, el se simte viu.

AMY: Și acum Amy deschide ochii. E din nou în salonul ei. Lângă ea e asistenta. Nu aveți voie să părăsiți spitalul fără permisiunea doctorului, spune asistenta, vă rog, să nu mai faceți asta. Da, șoptește Amy, n-o să mai fac, ea simte că nu mai are niciun fel de forță fizică. Psihologul nostru vrea să vorbească cu dumneavoastră, sunteți de acord să vă faceți o vizită după-amiază? – întreabă politicoas asistenta. Nu am nimic împotriva, șoptește Amy și în același timp în ea înflorește o floare roșie. Salut, rostește Amy cu voce tare. Poftim?, întreabă asistenta. Nu cu dumneavoastră vorbeam, șoptește Amy, închide ochii și intră chiar în centrul florii înflorite.

KRISTOF: Acum Kristof merge pe stradă. După noaptea petrecută cu Monica, cea mai frumoasă noapte din viața lui, cea mai tandră noapte de când mama lui a încetat să-l mai lipească de ea, după acea interminabilă noapte împuțită, Kristof, brusc, a simțit că îi era insuportabil, insuportabil de greu. De parcă în el ceva ar fi început să-l împiedice să continue să trăiască. De parcă ceva din mine mă împiedică să îmi continui viața, s-a gândit Kristof și a ieșit din casă ca să se plimbe puțin. Acum merge pe strada Wrangelstraße apropiindu-se de micul supermarket de la intersecție. Brusc, creierul lui se ciocnește de ceva foarte cunoscut și în clipa următoare Kristof își dă seama că aude o discuție în limba cehă. Câțiva bărbați și câteva femei, murdari și beți, stau în fața intrării în magazin și cerșesc bani ca să aibă de băutură. Vorbesc în cehă. Demult nu mi-am mai auzit limba maternă, se gândește Kristof. Cehii ăștia au venit la Berlin fără niciun scop și ca urmare au căzut pur și simplu în cea mai adâncă fundătură a acestui oraș. Kristof trece pe lângă ei fără să se oprească. Unde mă duc? – se întreabă Kristof. Și această întrebare începe brusc să crească, de parcă cineva ar fi pus pe ea o oglindă care mărește. „Unde mă duc?” – sună marea, uriașa întrebare. Stop, își zice Kristof și se oprește. Stop!, rostește

Kristof cu voce tare. Și apoi strigă că are forță, Kristof, stop! Stop! Stop! Kristof, stop! Stop! Stop! Stop! – strigă el în plină stradă, strigă în limba cehă și cehii cei beți de lângă magazin se uită la el, încercând să descifreze semnalele pe care li le trimite nebunul lor de compatriot. Stop!, urlă Kristof, în mijlocul străzii, stop!, și în el într-adevăr se oprește totul, Kristof se lasă ușor pe pământ, își cuprinde capul în mâini, se face ghem și se oprește. Cehii beți se apropie încet de el.

– Dacă nu ai un scop, atunci trăiești ca un nebun, se aude vocea ființei cosmice din altă galaxie în interiorul lui Kristof.

– Cum să aflu scopul? – întreabă Kristof în mintea lui, iar în exterior el continuă să zacă pe pământ ținându-și capul în mâini.

– Dar ce ți-ai dori tu cel mai mult pe lume? – întreabă nou-venitul.

– Vreau liniște, răspunde Kristof.

– Păi, iată și scopul, zice nou-venitul și în interiorul lui Kristof apare un mic punct albastru.

MONICA: Acum Monica stă pe o bancă în parc. Pentru prima dată după mulți ani, dar poate chiar pentru prima dată în viață ea simte liniștea. Monica își scoate telefonul și sună. Îl sună pe Charlie.

CHARLIE: Acum Charlie zace pe patul lui de spital, are capul bandajat, corpul i se rupe de durere, Charlie își ține telefonul în mână. E pe silent, dar un ledul licărește cu sclipiri argintii, vii. Charlie nu se hotărăște să răspundă pentru că vede că îl sună Monica.

– Răspunde, Charlie, trebuie să vorbești, aude o voce în mintea lui.

– Da? – îl întreabă Charlie pe cel care i-a spus asta.

– Da, îi răspunde cel care vorbește.

Și degetul mare de la mâna dreaptă a lui Charlie apasă pe „receptorul verde”.

„Charlie!”, aude el vocea cunoscută a Monicăi. Și chiar în clipa aceea, Charlie înțelege foarte clar că el chiar se căsătorise cu Monica din dragoste.

MONICA: Hey, Charlie.

CHARLIE: Salut, Monica.

MONICA: Ce faci?

CHARLIE: Sunt aproape bine. Dar tu?

MONICA: Eu sunt foarte bine, Charlie. Te iubesc.

CHARLIE: Și eu te iubesc pe tine, spune Charlie și împreună cu Monica se cuprind unul pe altul în îmbrățișările insuportabil de lungi ale infinitului.

Pauză.

KRISTOF: Acum Kristof e foarte beat. Bea vodcă împreună cu cehii, chiar în colțul din fața supermarket-ului de la intersecția străzilor Wrangelstraße cu Falckensteinstraße. Kristof și conaționali lui vorbesc bucuroși aceeași limbă. Acum Kristof bea vodcă și se eliberează de tot, tot, tot. Acum conaționali lui cred că atunci când tipul ăsta dur va scăpa de tot, tot, tot, atunci, ei, firește, îi vor lua geaca, ghetele, pantalonii și portofelul cu telefonul.

AMY: Acum Amy simte că o părăsesc puterile. Este în interiorul minunatei flori roșii și i se pare că e singurul motiv pentru care organismul ei e încă viu. - Bună ziua, Amy, numele meu este Eric Byron și sunt psiholog, putem să stăm de vorbă? – se aude o voce necunoscută din lumea exterioară, iar în lumea interioară Amy se află în mijlocul florii roșii. – Amy, mă auziți?, o strigă lumea exterioară.

– Amy, se pare că deja nu te mai poți întoarce, spune floarea roșie.

– Se pare că în corpul meu nu mai sunt puteri ca să trăiască, da?

– Așa se pare, Amy.

– Da, așa se pare. Și unde să mă duc? – întreabă cu o lejeritate copilărească Amy.

– Poți pleca împreună cu mine pentru totdeauna sau poți să te naști din nou aici, pe pământ și să trăiești următoarea ta viață ciudată. Hotărârea îți aparține.

– Adică pot să mă mut împreună cu tine în alt univers?

– Universul e unul singur, răspunde blând vocea, dar spre ce ai tânjit tu, încă din copilărie, se află acum chiar în fața ta.

– Dar eu am tânjit întotdeauna să ajung în rai.

– Tu știi ce este raiul, Amy?

– Acum deja nu mai știu, spune Amy.

– Raiul este acel moment în care floarea se deschide pe deplin, absolut complet.

– Și ce devine atunci floarea? – întreabă Amy.

– Devine o floare complet deschisă.

Și Amy deschide ochii pentru ultima oară în viața ei. Lângă patul ei stă psihologul. Amy se uită la el mijindu-și ușor ochii.

– Numele meu este Eric Byron, se prezintă psihologul.

– Salut, răspunde Amy zâmbind, eu, peste cinci minute, voi fi o floare deschisă.

KRISTOF: Acum Kristof zace pe pământ, sub un pod. Nu mai are ghetă în picioare, nici geacă pe el, nici pulover, iar în buzunarele pantalonilor lui nu mai e nici telefonul, nici portofelul. Conaționali lui au plecat demult, luând cu ei lucrurile lui Kristof.

– Acum ești liniștit, Kristof?

– Aproape liniștit, pentru că viața mea, care a alergat atât de tare înainte, acum se oprește.

– Se pare că viața omului pe nume Kristof se termină.

– Da, așa se pare.

– Și acum trebuie să te hotărăști: fie să te naști aici și să trăiești din nou o viață inexplicabilă, oarecare, fie să pleci cu mine pentru totdeauna? Trebuie să te hotărăști, Kristof.

– Dar ce mă așteaptă acolo unde mă chemi tu?

– Probabil că ceea ce îți place ție cel mai mult pe lumea asta. Ce îți place cel mai mult pe lumea asta, Kristof?

– Cel mai mult îmi place fututul ăla de infinit și zăpada care cade încet, încet.

– Acolo unde te chem eu există toate astea.

– În cazul ăsta se pare că vreau să merg acolo.

– Adică alegi infinitul și zăpada, Kristof?

– Aleg liniștea absolută.

– Dar tu știi ce e liniștea absolută, Kristof?

– Probabil că e atunci când inima mea va fi pe deplin satisfăcută?

– Și când va fi inima ta pe deplin satisfăcută?

– Cred că numai atunci când se va opri.

– Ești pregătit să-ți oprești inima, Kristof?

– Se pare că da.

– Atunci spune-i inimii tale „stop” și noi doi vom pleca.

Și imediat după aceste cuvinte, Kristof își deschide pentru câteva secunde ochii. Zace pe spate, iar deasupra lui e podul gri de beton. Kristof ascultă cum pe pod trece un tren al metroului berlinez, pentru că podul și pământul din jur se cutremură.

– Stop, rostește Kristof și trenul se oprește chiar la mijlocul podului. Stop, rostește Kristof și inima lui se oprește chiar la mijlocul podului. Stop, și cei treizeci și cinci de ani ai lui de suferințe inexplicabile se încheie. O zăpadă înceată și fututul de infinit! Și podul se oprește la jumătatea podului. Și podul se oprește la jumătatea podului. Și podul se oprește la jumătatea podului.

Pauză.

MONICA: Acum Monica se duce la spitalul unde e Charlie. Monica merge cu metroul. Închide ochii și în interiorul ei apare un delfin.

– Salut, zice delfinul, te salut din partea lui Amy. O știi pe Amy?

– Nu, răspunde Monica. Cine e?

– E o fată bună, împreună cu care vei trăi în curând, în cu totul altă galaxie.

– Oare eu voi trăi în altă galaxie? – întreabă zâmbind ușor Monica, ei i se pare puțin caraghios faptul că vorbește cu un delfin.

– Dar oare nu tu ai vrut să fii acolo unde ființele vii trăiesc cu totul și cu totul altfel?

– Cum altfel? – întreabă Monica

– Într-o absolută înțelegere reciprocă, răspunde delfinul și în clipa următoare se transformă într-un desen colorat și peste încă o clipă devine o pasăre neagră care a ajuns la luna argintie și peste încă o clipită, în interiorul Monicăi, totul este acoperit de o zăpadă care cade încet-încet.

– Se pare că înțeleg, șoptește Monica.

AMY: Se pare că înțeleg, șoptește Amy și inima ei se oprește.

– Amy, Amy, ce se întâmplă? – strigă speriat psihologul Eric Byron.

– Salut, rostește Amy ultimul ei cuvânt și începe să se îndepărteze spre punctul albastru, chiar în centrul inimii ei care s-a oprit.

– Amy, Amy, ajunge până la ea vocea psihologului din lumea exterioară. Și mai marele universului o eliberează pe Amy din îmbrățișarea lui caldă. Și străbunul universului dă și el drumul lungii sale îmbrățișări insuportabile a acestei vieți extrem de ciudate și deschide gaura neagră a aceluiași futuri de infinit înșelător. Îmbrățișarea se desface și Amy alunecă din ea cu toată ființa ei firavă și cade acolo unde cad fulgii albi de zăpadă lină. Și Amy se transformă în zăpadă. Și Amy cea din fulgi albi cade încet, încet. Amy cade undeva. Cade undeva în rai. Cade undeva, în altă galaxie, unde acum, întotdeauna... Unde întotdeauna, fulgilor le e întotdeauna al dracului de bine.

Pauză.

CHARLIE: Acum trece timpul. Câteva minute. Două ore. Trei ore. Cinci. Secunde și ore. Secunde și ore. Opt ore. Nouă ore. Acum Charlie deschide ochii și lângă patul lui stă Monica. A venit să-l ia cu ea.

MONICA: Acum Monica și Charlie pleacă din spital, Monica îl ține pe Charlie de mână ajutându-l să se urce în taxi. Capul lui Charlie e în continuare bandajat și în locul nasului are încă un pansament.

CHARLIE: Acum Charlie se urcă în mașină cu mare greutate, pentru că îl dor coastele rupte.

MONICA: Acum Charlie și Monica stau pe patul din camera lor de hotel și se uită unul la altul.

MONICA: Acum aș vrea să îți spun câteva cuvinte importante, Charlie, ești pregătit?

CHARLIE: Monica, te iubesc.

MONICA: Acum asta nu are absolut nicio importanță, dragul meu, pentru că nu sunt decât niște cuvinte oarecare despre o iubire oarecare.

CHARLIE: Despre o iubire oarecare?

MONICA: Despre o iubire oarecare, care poate că există, dar poate că nu există.

CHARLIE: Mie mi se pare că există, Monica.

MONICA: Dar poate că nu există, Charlie.

CHARLIE: Dar eu simt ceva.

MONICA: Sau poate că nu simți.

CHARLIE: Poate că nu simt?

MONICA: Poate că nu simți.

CHARLIE: Și ce-i de făcut?

MONICA: Trebuie să plecăm de aici, dragul meu, pentru că eu și cu tine nu ne-am aflat în cel mai potrivit loc pentru iubirea noastră.

CHARLIE: Te referi la Berlin?

MONICA: Mă refer la galaxia asta, Charlie. Mie mi se pare că galaxia asta nu e cel mai potrivit loc pentru iubirea noastră.

CHARLIE: Și ce să facem în cazul ăsta?

MONICA: Trebuie să plecăm în alt sistem solar, acolo unde ființele vii sunt deschise pentru iubire.

CHARLIE: Oare există un asemenea sistem? Da, răsună vocea cuiva cunoscut în interiorul lui Charlie. Da? – o întreabă din nou Charlie pe ființa din altă galaxie din interiorul lui. Da, răspunde ființa din altă galaxie.

MONICA: Și chiar în acea clipă Monica scoate din geantă un flaconaș draguț de plastic.

CHARLIE: De unde l-ai luat, întreabă ironic Charlie.

MONICA: L-am cumpărat de la asistenta care avea grijă de tine.

CHARLIE: Oare sunt capabile de așa ceva asistentele din Germania?

MONICA: Asistentele din Germania, ca toți oamenii de pe această, planeta sunt capabili de orice, cu atât mai mult atunci când acționează un impuls puternic.

CHARLIE: Pe fața lui Charlie se citește o întrebare.

MONICA: Faci totul cum trebuie, zice vocea ființei din altă galaxie din interiorul Monicăi, și Monica presară tot conținutul flaconașului de plastic pe pat. Una pentru tine, una pentru mine, iubitul meu. Și Monica împarte toate pastilele în două grămăjoare egale.

CHARLIE: Tu chiar nu glumești, Monica, întreabă Charlie cuprins de o agitație neobișnuită.

MONICA: Suntem căsătoriți de mai bine de un an, dar eu tot nu știu dacă tu ai mâncat vreodată stridii, dragul meu?

CHARLIE: Și ce legătură are, Monica?

MONICA: De fapt, nu are nicio legătură. Pur și simplu mi-a trecut brusc prin cap faptul că noi doi ne cunoaștem de aproape doi ani, dar eu tot nu știu dacă tu ai mâncat vreodată stridii? Ca de altfel multe alte lucruri despre tine. Și după aceste cuvinte, Monica își îndeasă pumnul de pastile în gură.

CHARLIE: Acum pe fața lui Charlie se citește o întrebare.

MONICA: Acum Monica mestecă pastilele și se strâmbă din cauza gustului amar.

CHARLIE: Acum Charlie ia în palmă grămjoara rămasă de pastile.

MONICA: Acum Monica se duce la masa pe care e o sticlă cu apă.

CHARLIE: Acum Charlie se uită la grămada de pastile din palma lui.

MONICA: Acum Monica bea apă și tot ce avea în gură se duce în măruntaiele ei.

CHARLIE: Acum în capul lui Charlie sună o muzică ciudată. Câteva note frumoase repetă una și aceeași melodie.

MONICA: Acum Monica se duce spre pat, se întinde pe spate și se uită la tavan.

CHARLIE: Acum Charlie ascultă muzica din capul lui.

AMY: Acum Amy e în rai, ea s-a transformat în cea mai incredibilă floare din univers.

KRISTOF: Acum Kristof traversează granițele galaxiei sale și ajunge în cu totul alt sistem solar.

MONICA: Charlie, vino la mine, șoptește Monica.

CHARLIE: Se pare că pot, rostește neliniștindu-se puțin Charlie și își îndeasă pumnul de pastile în gură.

AMY: Se pare că te pot îmbrățișa.

KRISTOF: Se pare că îmi pot permite să mă îmbrățișez singur.

MONICA: Îmbrățișează-mă, Charlie.

CHARLIE: Se pare că acum pot.

AMY: Îmi permiți să te îmbrățișez?

KRISTOF: Tu îți permiți să mă lași să te îmbrățișez?

MONICA: Tu îți permiți să mă îmbrățișezi?

CHARLIE: Eu îmi permit să te îmbrățișez.

KRISTOF: Eu îți permit să mă îmbrățișezi.

AMY: Eu îmi permit să mă îmbrățișez pe mine însămi.

MONICA: Eu îmi permit mie...

CHARLIE: Eu îți permit ție...

MONICA: Tu mă îmbrățișezi pe mine...

AMY: Eu pe tine...

CORTINA

*Moscova, New-York, Wrocław, Berlin –
noiembrie 2014.*